

CANÇÓ DE COMIAT

«Adéu, galant terra, adéu!»
adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedris
ni em bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa

llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardò i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu!

Adéu, muntanya, pedris,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu.

T. GARCÉS.

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem issat la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romaní l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

si el vent xiula entre les cordes
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

T. GARCÉS.

TEATRE APOLO - Vilanova i Geltrú

EXTRAORDINARI CONCERT

DEDICAT A

EDUARD TOLDRÀ

en el seu doble aspecte de violinista i compositor

MERCÈ PLANTADA

cantatriu

EDUARD TOLDRÀ

violinista

BLAI NET

pianista

ORQUESTRA - COBLA

LA PRINCIPAL DEL VALLÈS

INTEGRADA PER:

S. PORTA, *flabiol*; N. COLOM, *tiple I*; J. SERRET, *tiple II*; J. COLOM, *tenor I*; P. GARCIA, *tenor II*; F. SAPATÉS, *cornet I*; M. MUNNÉ, *cornet II*; M. FERRER, *fiscorn I*; P. VIDAL, *fiscorn II*; A. VENTOSA, *trombó*; R. FUSTER, *contrabaix*

CONCERTS D'ISTIU

Dijous, 16 de setembre de 1926, a les deu del vespre

PROGRAMA

PRIMERA PART

SIS SARDANES:

**Esperança
Mariona
Sol ixent
El bac de les ginesteres
Puigneulós
La Ciseta**

COBLA: LA PRINCIPAL DEL VALLES

SEGONA PART

SIS CANÇONS:

**A l'ombra del lledoner
El gessamí i la rosa
Cançó de l'amor que passa
Romanç de Santa Llúcia
Cançó de comiat
Cançó de grumet**

MERCE PLANTADA - BLAI NET

TERCERA PART

SIS SONEETS, *per a violí i piano*

**Sonetí de la rosada
Ave Maria
La font
Oració al maig
Dels quatre vents
Les birbadores**

(Obra premiada en els Concursos Patxot i Llagustera)

EDUARD TOLDRA - BLAI NET

Sou pregats de no fumar dintre la sala i de no entrar ni sortir durant la interpretació de les obres

Després de la primera part del concert, la Cobla interpretarà en els jardins del Teatre tres sardanes per a dansar:

DALT LES GABARRES.	JULI GARRETA
LA FESTA MAJOR.	ENRIC MORERA
GERMANOR	JOAQUIM SERRA

A L'OMBRA DEL LLEDONER

A l'ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola;
l'esfilagarsen els brucs,
la tenebra se l'emporta.
La noia plora d'enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l'amor es lluny;
enllà, la carena fosca.

Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L'arbre li dona repòs,
l'oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l'estel
és la rosada del dia.
—Cavaller, l'amor és lluny;
amb l'ombra i el cant fugia.
—Fadrina, l'amor és lluny;
per l'ampla plana camina.

La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.
Les branques del lledoner
són fines i despullades;
fulla i ocell n'han fugit
però hi crema l'estel'lada.
Fadrina, l'amor és lluny;
demana'l a punta d'alba,
quan l'ombra del lledoner
s'allargui com un miracle.

T. GARCÉS.

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí,
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu pàl·lida a dormir,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

J. CARNER.

CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven:
l'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i soleiada,
la més xica du la llum
dels estels a la mirada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara,
la riera s'ha aturat

per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La trena, el llavi, l'esguard
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la música i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven,
amor no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta.

T. GARCÉS.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui es Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels vols de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós
i una blanca molinera,
i una ovella i un pastor.

Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.

J. M. DE SAGARRA.

CANÇÓ DE COMIAT

«Adéu, galant terra, adéu!»
adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedris
ni em bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa

llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardô i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu!

Adéu, muntanya, pedris,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu.

T. GARCÉS.

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem issat la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romani l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

T. GARCÉS.

TEATRE APOLO - Vilanova i Geltrú

EXTRAORDINARI CONCERT

DEDICAT A

EDUARD TOLDRÀ

en el seu doble aspecte de violinista i compositor

MERCÈ PLANTADA

cantatriu

EDUARD TOLDRÀ

violinista

BLAI NET

pianista

ORQUESTRA - COBLA

LA PRINCIPAL DEL VALLÈS

INTEGRADA PER:

S. PORTA, flabiol; N. COLOM, tiple I; J. SERRET, tiple II; J. COLOM, tenor I; P. GARCIA, tenor II; F. SAPATÉS, corneti I; M. MUNNÉ, corneti II; M. FERRER, fiscorn I; P. VIDAL, fiscorn II; A. VENTOSA, trombó; R. FUSTER, contrabaix

CONCERTS D'ISTIU

Dijous, 16 de setembre de 1926, a les deu del vespre

PROGRAMA

PRIMERA PART

SIS SARDANES:

Esperança
Mariona
Sol ixent
El bac de les ginesteres
Puigneulós
La Ciseta

COBLA: LA PRINCIPAL DEL VALLES

SEGONA PART

SIS CANÇONS:

A l'ombra del lledoner
El gessamí i la rosa
Cançó de l'amor que passa
Romanç de Santa Llúcia
Cançó de comiat
Cançó de grumet

MERCE PLANTADA - BLAI NET

TERCERA PART

SIS SONEETS, *per a violí i piano*

Soneti de la rosada
Ave Maria
La font
Oració al maig
Dels quatre vents
Les birbadores

(Obra premiada en els Concursos Patxot i Llagustera)

EDUARD TOLDRA - BLAI NET

Sou pregats de no fumar dintre la sala i de no entrar ni sortir durant la interpretació de les obres

Després de la primera part del concert, la Cobla interpretarà en els jardins del Teatre tres sardanes per a dansar:

DALT LES GABARRES.	JULI GARRETA
LA FESTA MAJOR.	ENRIC MORERA
GERMANOR	JOAQUIM SERRA

A L'OMBRA DEL LLEDONER

A l'ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola;
l'esfilagarsen els brucs,
la tenebra se l'emporta.
La noia plora d'enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l'amor es lluny;
enllà, la carena fosca.

Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L'arbre li dona repòs,
l'oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l'estel
és la rosada del dia.
—Cavaller, l'amor és lluny;
amb l'ombra i el cant fugia.
—Fadrina, l'amor és lluny;
per l'ampla plana camina.

La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.
Les branques del lledoner
són fines i despullades;
fulla i ocell n'han fugit
però hi crema l'estel'lada.
Fadrina, l'amor és lluny;
demana'l a punta d'alba,
quan l'ombra del lledoner
s'allargui com un miracle.

T. GARCÉS.

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí,
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu pàl·lida a dormir,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

J. CARNER.

CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven:
l'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i soleiada,
la més xica du la llum
dels estels a la mirada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara,
la riera s'ha aturat

per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La trena, el llavi, l'esguard
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la musica i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven,
amor no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta.

T. GARCÉS.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui es Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels vols de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós
i una blanca molinera,
i una ovella i un pastor.

Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.

J. M. DE SAGARRA.

CANÇÓ DE COMIAT

«Adéu, galant terra, adéu!»
adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedrís
ni em bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa

llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardò i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu!

Adéu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu.

T. GARCÉS.

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem issat la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romaní l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaia l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

si el vent xiula entre les cordes
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

T. GARCÉS.

TEATRE APOLO – Vilanova i Geltrú

EXTRAORDINARI CONCERT

DEDICAT A

EDUARD TOLDRÀ

en el seu doble aspecte de violinista i compositor

MERCÈ PLANTADA

cantatriu

EDUARD TOLDRÀ

violinista

BLAI NET

pianista

ORQUESTRA - COBLA

LA PRINCIPAL DEL VALLÈS

INTEGRADA PER:

S. PORTA, *flabiol*; N. COLOM, *tiple I*; J. SERRET, *tiple II*; J. COLOM, *tenor I*; P. GARCIA, *tenor II*; F. SAPATÉS, *cornet I*; M. MUNNÉ, *cornet II*; M. FERRER, *fiscorn I*; P. VIDAL, *fiscorn II*; A. VENTOSA, *trombó*; R. FUSTER, *contrabaix*

CONCERTS D'ISTIU

Dijous, 16 de setembre de 1926, a les deu del vespre

PROGRAMA

PRIMERA PART

SIS SARDANES:

Esperança
Mariona
Sol ixent
El bac de les ginesteres
Puigneulós
La Ciseta

COBLA: LA PRINCIPAL DEL VALLES

SEGONA PART

SIS CANÇONS:

A l'ombra del lledoner
El gessamí i la rosa
Cançó de l'amor que passa
Romanç de Santa Llúcia
Cançó de comiat
Cançó de grumet

MERCE PLANTADA - BLAI NET

TERCERA PART

SIS SONEETS, *per a violí i piano*

Sonetí de la rosada
Ave Maria
La font
Oració al maig
Dels quatre vents
Les birbadores

(Obra premiada en els Concursos Patxot i Llagustera)

EDUARD TOLDRA - BLAI NET

Sou pregats de no fumar dintre la sala i de no entrar ni sortir durant la interpretació de les obres

Després de la primera part del concert, la Cobla interpretarà en els jardins del Teatre tres sardanes per a dansar:

DALT LES GABARRES. JULI GARRETA
LA FESTA MAJOR. ENRIC MORERA
GERMANOR JOAQUIM SERRA

A L'OMBRA DEL LLEDONER

A l'ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola;
l'esfilagarsen els brucs,
la tenebra se l'emporta.
La noia plora d'enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l'amor es lluny;
enllà, la carena fosca.

Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L'arbre li dona repòs,
l'oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l'estel
és la rosada del dia.
—Cavaller, l'amor és lluny;
amb l'ombra i el cant fugia.
—Fadrina, l'amor és lluny;
per l'ampla plana camina.

La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.
Les branques del lledoner
són fines i despallades;
fulla i ocell n'han fugit
però hi crema l'estel'lada.
Fadrina, l'amor és lluny;
demana'l a punta d'alba,
quan l'ombra del lledoner
s'allargui com un miracle.

T. GARCÉS.

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí,
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu pàl·lida a dormir,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

J. CARNER.

CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven:
l'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i soleiada,
la més xica du la llum
dels estels a la mirada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara,
la riera s'ha aturat

per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La trena, el llavi, l'esguard
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la música i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven,
amor no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta.

T. GARCÉS.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui es Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels vols de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós
i una blanca molinera,
i una ovella i un pastor.

Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.

J. M. DE SAGARRA.

CANÇÓ DE COMIAT

«Adéu, galant terra, adéu!»
adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedrís
ni em bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa

llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardò i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu!

Adéu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu.

T. GARCÉS.

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem issat la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romani l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

si el vent xiula entre les cordes
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

T. GARCÉS.

TEATRE APOLO – Vilanova i Geltrú

EXTRAORDINARI CONCERT

DEDICAT A

EDUARD TOLDRÀ

en el seu doble aspecte de violinista i compositor

MERCÈ PLANTADA

cantatriu

EDUARD TOLDRÀ

violinista

BLAI NET

pianista

ORQUESTRA - COBLA

LA PRINCIPAL DEL VALLÈS

INTEGRADA PER:

S. PORTA, flabiol; N. COLOM, tiple I; J. SERRET, tiple II; J. COLOM, tenor I; P. GARCIA, tenor II; F. SAPATÉS, cornet I; M. MUNNÉ, cornet II; M. FERRER, fiscorn I; P. VIDAL, fiscorn II; A. VENTOSA, trombó; R. FUSTER, contrabaix

CONCERTS D'ISTIU

Dijous, 16 de setembre de 1926, a les deu del vespre

PROGRAMA

PRIMERA PART

SIS SARDANES:

Esperança
Mariona
Sol ixent
El bac de les ginesteres
Puigneulós
La Ciseta

COBLA: LA PRINCIPAL DEL VALLES

SEGONA PART

SIS CANÇONS:

A l'ombra del lledoner
El gessamí i la rosa
Cançó de l'amor que passa
Romanç de Santa Llúcia
Cançó de comiat
Cançó de grumet

MERCE PLANTADA - BLAI NET

TERCERA PART

SIS SONETS, *per a violí i piano*

Sonetí de la rosada
Ave Maria
La font
Oració al maig
Dels quatre vents
Les birbadores

(Obra premiada en els Concursos Patxot i Llagustera)

EDUARD TOLDRA - BLAI NET

Sou pregats de no fumar dintre la sala i de no entrar ni sortir durant la interpretació de les obres

Després de la primera part del concert, la Cobla interpretarà en els jardins del Teatre tres sardanes per a dansar:

DALT LES GABARRES. JULI GARRETA
LA FESTA MAJOR. ENRIC MORERA
GERMANOR JOAQUIM SERRA

A L'OMBRA DEL LLEDONER

A l'ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola;
l'esfilagarsen els brucs,
la tenebra se l'emporta.
La noia plora d'enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l'amor es lluny;
enllà, la carena fosca.

Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L'arbre li dona repòs,
l'oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l'estel
és la rosada del dia.
—Cavaller, l'amor és lluny;
amb l'ombra i el cant fugia.
—Fadrina, l'amor és lluny;
per l'ampla plana camina.

La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.
Les branques del lledoner
són fines i despullades;
fulla i ocell n'han fugit
però hi crema l'estel'lada.
Fadrina, l'amor és lluny;
demana'l a punta d'alba,
quan l'ombra del lledoner
s'allargui com un miracle.

T. GARCÉS.

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí,
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un sí;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu pàl·lida a dormir,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

J. CARNER.

CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven:
l'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i soleiada,
la més xica du la llum
dels estels a la mirada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara,
la riera s'ha aturat

per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La trena, el llavi, l'esguard
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la música i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven,
amor no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta.

T. GARCÉS.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui es Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels vols de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós
i una blanca molinera,
i una ovella i un pastor.

Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.

J. M. DE SAGARRA.

CANÇÓ DE COMIAT

«Adéu, galant terra, adéu!»
adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedrís
ni em bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa

llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardò i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu!

Adéu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu.

T. GARCÉS.

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem issat la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romaní l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

si el vent xiula entre les cordes
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

T. GARCÉS.

TEATRE APOLO – Vilanova i Geltrú

EXTRAORDINARI CONCERT

DEDICAT A

EDUARD TOLDRÀ

en el seu doble aspecte de violinista i compositor

MERCÈ PLANTADA

cantatriu

EDUARD TOLDRÀ

violinista

BLAI NET

pianista

ORQUESTRA - COBLA

LA PRINCIPAL DEL VALLÈS

INTEGRADA PER:

S. PORTA, flabiol; N. COLOM, tiple I; J. SERRET, tiple II; J. COLOM, tenor I; P. GARCIA, tenor II; F. SAPATÉS, corneti I; M. MUNNÉ, corneti II; M. FERRER, fiscorn I; P. VIDAL, fiscorn II; A. VENTOSA, trombó; R. FUSTER, contrabaix

CONCERTS D'ISTIU

Dijous, 16 de setembre de 1926, a les deu del vespre

PROGRAMA

PRIMERA PART

SIS SARDANES:

**Esperança
Mariona
Sol ixent
El bac de les ginesteres
Puigneulós
La Ciseta**

COBLA: LA PRINCIPAL DEL VALLES

SEGONA PART

SIS CANÇONS:

**A l'ombra del lledoner
El gessamí i la rosa
Cançó de l'amor que passa
Romanç de Santa Llúcia
Cançó de comiat
Cançó de grumet**

MERCE PLANTADA - BLAI NET

TERCERA PART

SIS SONEETS, *per a violí i piano*

**Soneti de la rosada
Ave Maria
La font
Oració al maig
Dels quatre vents
Les birbadores**

(Obra premiada en els Concursos Patxot i Llagustera)

EDUARD TOLDRA - BLAI NET

Sou pregats de no fumar dintre la sala i de no entrar ni sortir durant la interpretació de les obres

Després de la primera part del concert, la Cobla interpretarà en els jardins del Teatre tres sardanes per a dansar:

DALT LES GABARRES.	JULI GARRETA
LA FESTA MAJOR.	ENRIC MORERA
GERMANOR	JOAQUIM SERRA

A L'OMBRA DEL LLEDONER

A l'ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola;
l'esfilagarsen els brucs,
la tenebra se l'emporta.
La noia plora d'enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l'amor es lluny;
enllà, la carena fosca.

Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L'arbre li dona repòs,
l'oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l'estel
és la rosada del dia.
—Cavaller, l'amor és lluny;
amb l'ombra i el cant fugia.
—Fadrina, l'amor és lluny;
per l'ampla plana camina.

La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.
Les branques del lledoner
són fines i despullades;
fulla i ocell n'han fugit
però hi crema l'estel'lada.
Fadrina, l'amor és lluny;
demana'l a punta d'alba,
quan l'ombra del lledoner
s'allargui com un miracle.

T. GARCÉS.

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí,
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu pàl·lida a dormir,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defalli.

J. CARNER.

CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven:
l'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i soleiada,
la més xica du la llum
dels estels a la mirada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara,
la riera s'ha aturat

per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La trena, el llavi, l'esguard
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la música i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven,
amor no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta.

T. GARCÉS.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui es Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels vols de la Plaça Nova
rondava amb la meua amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós
i una blanca molinera,
i una ovella i un pastor.

Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meua amor.

J. M. DE SAGARRA.

CANÇÓ DE COMIAT

«Adéu, galant terra, adéu!»
adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedris
ni em bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa

llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardò i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu!

Adéu, muntanya, pedris,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu.

T. GARCÉS.

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem issat la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romaní l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

si el vent xiula entre les cordes
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

T. GARCÉS.

TEATRE APOLO - Vilanova i Geltrú

EXTRAORDINARI CONCERT

DEDICAT A

EDUARD TOLDRÀ

en el seu doble aspecte de violinista i compositor

MERCÈ PLANTADA

cantatriu

EDUARD TOLDRÀ

violinista

BLAI NET

pianista

ORQUESTRA - COBLA

LA PRINCIPAL DEL VALLÈS

INTEGRADA PER:

S. PORTA, flabiol; N. COLOM, tiple I; J. SERRET, tiple II; J. COLOM, tenor I; P. GARCIA, tenor II; F. SAPATÉS, cornet I; M. MUNNÉ, cornet II; M. FERRER, fiscorn I; P. VIDAL, fiscorn II; A. VENTOSA, trombó; R. FUSTER, contrabaix

CONCERTS D'ISTIU

Dijous, 16 de setembre de 1926, a les deu del vespre

PROGRAMA

PRIMERA PART

SIS SARDANES:

Esperança
Mariona
Sol ixent
El bac de les ginesteres
Puigneulós
La Ciseta

COBLA: LA PRINCIPAL DEL VALLES

SEGONA PART

SIS CANÇONS:

A l'ombra del lledoner
El gessamí i la rosa
Cançó de l'amor que passa
Romanç de Santa Llúcia
Cançó de comiat
Cançó de grumet

MERCE PLANTADA - BLAI NET

TERCERA PART

SIS SONEETS, per a violí i piano

Sonetí de la rosada
Ave Maria
La font
Oració al maig
Dels quatre vents
Les birbadores

(Obra premiada en els Concursos Patxot i Llagustera)

EDUARD TOLDRA - BLAI NET

Sou pregats de no fumar dintre la sala i de no entrar ni sortir durant la interpretació de les obres

Després de la primera part del concert, la Cobla interpretarà en els jardins del Teatre tres sardanes per a dansar:

DALT LES GABARRES.	JULI GARRETA
LA FESTA MAJOR.	ENRIC MORERA
GERMANOR	JOAQUIM SERRA

A L'OMBRA DEL LLEDONER

A l'ombra del lledoner
una fadrineta plora.
La tarda mor dalt del cim
i llisca per la rossola;
l'esfilagarsen els brucs,
la tenebra se l'emporta.
La noia plora d'enyor:
el lledoner no fa ombra.
Fadrina, l'amor es lluny;
enllà, la carena fosca.

Si passava un cavaller...
Du el cavall blanc de la brida.
L'arbre li dona repòs,
l'oratge, manyac, arriba.
Al cel la llum de l'estel
és la rosada del dia.
—Cavaller, l'amor és lluny;
amb l'ombra i el cant fugia.
—Fadrina, l'amor és lluny;
per l'ampla plana camina.

La nit sospira, la nit,
el bosc, la riera clara.
Les branques del lledoner
són fines i despulades;
fulla i ocell n'han fugit
però hi crema l'estel'lada.
Fadrina, l'amor és lluny;
demana'l a punta d'alba,
quan l'ombra del lledoner
s'allargui com un miracle.

T. GARCÉS.

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí,
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu pàl·lida a dormir,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

J. CARNER.

CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven:
l'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i soleiada,
la més xica du la llum
dels estels a la mirada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara,
la riera s'ha aturat

per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.
La trena, el llavi, l'esguard
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la musica i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven,
amor no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta.

T. GARCÉS.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui es Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels vols de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

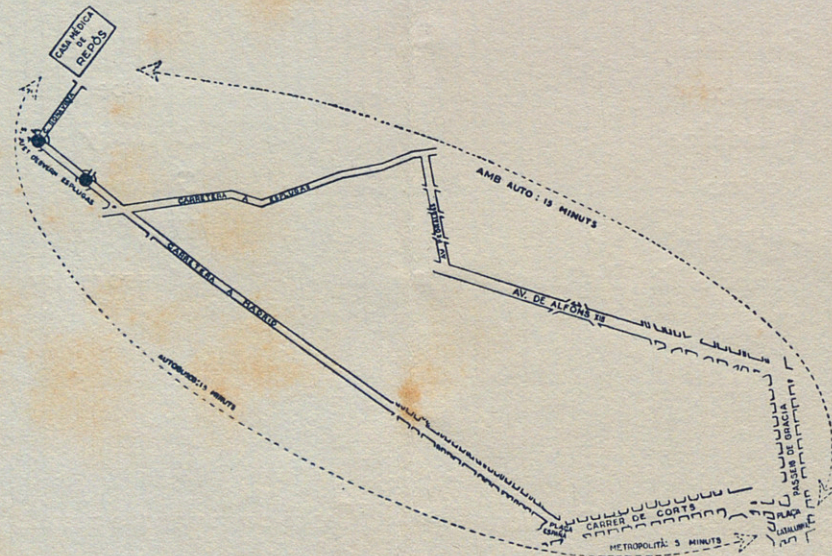
Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi de jorn
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molça
i una enramada d'arbós
i una blanca molinera,
i una ovella i un pastor.

Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.

J. M. DE SAGARRA.

BONAVISTA
CASA MÈDICA DE REPÓS
SANT JUST DESVERN

Autobús directe des de la Plaça de Catalunya
Línia S. J.: Sortida cada 20 minuts
Autobús directe des de la Plaça de Espanya
Sortida cada 30 minuts

G. M. I. + AMPLÉ 7

Bonavista
SANT JUST DESVERN

CASA
MÈDICA
DE
REPÓS

Programa del Concert

que tindrà lloc el diumenge 5 de Maig 1935
a càrrec de

Mercé Plantada
Cantatriu

Alexandre Vilalta
Pianista

SERVEIX D'INVITACIÓ

A les 5 ¹/₂ de la tarda

7222/2-1

MERCÈ PLANTADA

SERIA inútil voler descobrir ara els mèrits altíssims d'aquesta artista que en aquests darrers anys s'ha col·locat en el primer pla de les nostres liederistes.

Els grans èxits obtinguts des de les seves primeres audicions feren esperar un seguit de triomfs que no han fet més que augmentar en donar-se a conèixer a l'estranger, els quals culminaren en els recitals amb el mestre i compositor J. Nin, executats fa poc a París a la Sala Gaveau, aconseguint un gran èxit de públic i una crítica tan unànimement favorable com rarament es digna otorgar la capital francesa. I és que gràcies a una intuïció musical subtilíssima, recollida per una intel·ligència i unes dots físiques excepcionals sap trobar uns accents tan personals de sinceritat que desperten el sentiment d'una profunda emoció estètica, impossible de superar.

Alexandre VILALTA

El crèdit artístic d'Alexandre Vilalta és avui definitiu. Com a solista, la seva qualitat ha estat reconeguda i proclamada amb motiu de les seves magnífiques interpretacions de música espanyola a París (Sala Gaveau), a Bèlgica, a la Côte d'azur, etc. Com a «acompanyador», hom recorda amb goig l'èxit obtingut en ocasió de les seves actuacions a l'estranger amb les grans cantatrius Concepció Supervia i Mercè Plantada.

Finalment Alexandre Vilalta fou subvencionat per la Generalitat de Catalunya perquè participés en el Concurs internacional de pianistes que es celebrà a Viena el 1933.

PROGRAMA

I

Se tu m'ami	<i>Pergolesi</i>
Frisança	<i>Schubert</i>
Mandolina	<i>Debussy</i>
T'estimo	<i>Grieg</i>
Ja es ací.	<i>Wolf</i>
Anant al llit (De "La cambra dels nens").	<i>Mussorgsky</i>
Hopak	»

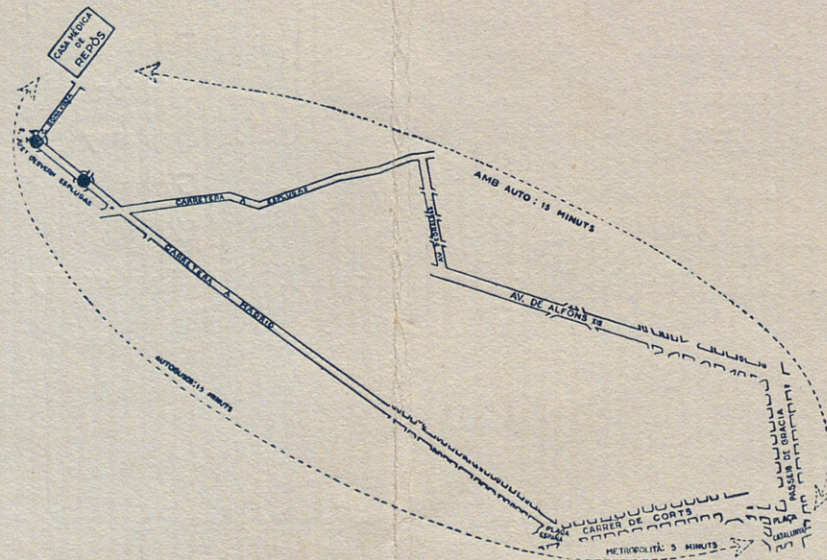
II

Romance de Solita	<i>Pittaluga</i>
El amor y los ojos	<i>Vives</i>
El majo discreto	<i>Granados</i>
Jota	<i>Falla</i>
Nana	»
Polo	»

III

Cançó de l'amor que passa.	<i>Toldrà</i>
Cuca de llum	<i>Zamacois</i>
Nupcial.	<i>Lamote de Grignon</i>
Minuet	<i>Apel'les Mestres</i>
La ginesta	<i>Pujol</i>
El rústec villancet	<i>Lambert</i>

BONAVISTA
CASA MÈDICA DE REPÓS
SANT JUST DESVERN

Autobús directe des de la Plaça de Catalunya
Línia S. J.: Sortida cada 20 minuts
Autobús directe des de la Plaça de Espanya
Sortida cada 30 minuts

G. M. I. - AMPLI 7

BONAVISTA
SANT JUST DESVERN

CASA
MÈDICA
DE
REPÓS

Programa del Concert

que tindrà lloc el diumenge 5 de Maig 1935
a càrrec de

Mercé Plantada
Cantatriu

Alexandre Vilalta
Pianista

SERVEIX D'INVITACIÓ

A les 5 ¹/₂ de la tarda

MERCÈ PLANTADA

SERIA inútil voler descobrir ara els mèrits altíssims d'aquesta artista que en aquests darrers anys s'ha col·locat en el primer pla de les nostres liederistes.

Els grans èxits obtinguts des de les seves primeres audicions feren esperar un seguit de triomfs que no han fet més que augmentar en donar-se a conèixer a l'estranger, els quals culminaren en els recitals amb el mestre i compositor J. Nin, executats fa poc a París a la Sala Gaveau, aconseguint un gran èxit de públic i una crítica tan unànimement favorable com rarament es digna otorgar la capital francesa. I és que gràcies a una intuïció musical subtilíssima, recollida per una intel·ligència i unes dots físiques excepcionals sap trobar uns accents tan personals de sinceritat que desperten el sentiment d'una profunda emoció estètica, impossible de superar.

Alexandre VILALTA

El crèdit artístic d'Alexandre Vilalta és avui definitiu. Com a solista, la seva qualitat ha estat reconeguda i proclamada amb motiu de les seves magnífiques interpretacions de música espanyola a París (Sala Gaveau), a Bèlgica, a la Côte d'azur, etc. Com a «acompanyador», hom recorda amb goig l'èxit obtingut en ocasió de les seves actuacions a l'estranger amb les grans cantatrius Concepció Supervia i Mercè Plantada.

Finalment Alexandre Vilalta fou subvencionat per la Generalitat de Catalunya perquè participés en el Concurs internacional de pianistes que es celebrà a Viena el 1933.

PROGRAMA

I

Se tu m'ami	<i>Pergolesi</i>
Frisança	<i>Schubert</i>
Mandolina	<i>Debussy</i>
T'estimo	<i>Grieg</i>
Ja es ací.	<i>Wolf</i>
Anant al llit (De "La cambra dels nens"). . .	<i>Mussorgsky</i>
Hopak	»

II

Romance de Solita.	<i>Pittaluga</i>
El amor y los ojos	<i>Vives</i>
El majo discreto	<i>Granados</i>
Jota	<i>Falla</i>
Nana	»
Polo	»

III

Cançó de l'amor que passa.	<i>Toldrà</i>
Cuca de llum	<i>Zamacois</i>
Nupcial.	<i>Lamote de Grignon</i>
Minuet	<i>Apel'les Mestres</i>
La ginesta	<i>Pujol</i>
El rústec villancet	<i>Lambert</i>

AL RECÓ

Musorgsky

Ets un dimoni,
m'embulles el fil,
l'agulla em fas perdre;
mira tot s'ha escorregut.
Les mitjes tacades de tinta són,
Fora, fora al recó, au!
—Si jo no he fet pas res,
no teta, no.
La mixa ha vingut
i t'ho ha embullat
i la mitja agafant
l'ha enduta lluny.
Però el Miquelet, és bon minyó,
Miquelet sempre està quiet.
Dolenta, vella i lletja ets tu.
Tens el nas llarg
i el dus enmascarat,
però el Quelet, va net i ben clenxat
Teta, dus la còfia de gairell.
Vols castigà'l nen sens cap raó,
no havent fet res
fer-lo anar al recó.
Doncs el nen no s'estimarà
més ja la Teta; no.
Ela!

Trad. J. PENA

CORPUS

Maragall

Toquen les trompetes,
venen els soldats
avantçant en amplex
rengles virolats
alta la bandera
llu sobre l'estol,
altes lluen totes
les armes al sol.
Tots van a la una,
rítmica s'en va
la feixuga marxa
i el fort alenà
llencen les trompetes
alts crits triomfants,
i al voltant s'emporten
un estol d'infants.
Els gegants
ara ballen

com abans.
Llur alta mirada immòvil
ull pren sempre en a la gent,
que se'ls mira i els rodeja
sense fer cap pensament.
Se'ls mira perquè són grans
i duen vestits llampants
i ballen tots els moments.
Els gegants
són joves eternament.
En llur dansa encarcerada
hi ha riallera majestat,
fluviol i tamborino
escau bé a n'el llur posat,
raig de ginesta olorosa
no els arriba ni a mig cos,
la ruixada tremolosa

EL MAJO DISCRETO

Periquet - Granados

D.cen que mi majo es feo
es posible que sí que lo sea
que amor es deseo
que ciega y marea
ha tiempo que sé
que quien ama no ve.
Mas si no es mi majo
un hombre
que por lindo
descuelle y asombre
en cambio es discreto
y guarda un secreto
que yo posé en él
sabiendo que es fiel.
Cual es el secreto
que el majo guardó
sería indiscreto
contarlo yo.
No poco trabajo
costará saber
secretos de un majo
con una mujer.
Nació en el Lavapiés
es un majo, un majo es.

Dibuix inèdit de
Lola Anglada

ASSOCIACIÓ D'ESTUDIANTS DE MEDICINA
CASAL DEL METGE

ASSOCIACIÓ D'ESTUDIANTS DE MEDICINA

Dijous, 15 març 1934, a les deu del vespre

MERCÈ PLANTADA, CANTATRIU.—ALEXANDRE VILALTA, PIANO.—JOAN MAGRINYÀ, DANÇES.—DRS. ANTONI MORALES I TEODOR TORNER, PIANO.—DR. VICENÇ TORNER, VIOLÍ,

PROGRAMA

.I.

ELS MESTRES CANTAIRES, obertura . . . R. WAGNER.

Piano:

Drs. Antoni Morales i Teodor Torner.

TEMPO DI MINUETTO G. PUGNANI.
SICILIANO-RIGAUDON F. FRANCOEUR.
ALLEGRETTO L. BOCCHERINI.
DANSA ESPANYOLA DE «LA VIDA BREVE». M. DE FALLA.

Drs. Vicenç Torné, violí i Teodor Torné, piano.

.II.

LA VIOLETA MOZART.
FRISANÇA SCHUBERT.
T'ESTIMO GRIEG.
AL RECÓ (De «La cambra dels nens») MUSSORGSKY.
ROMANCE DE SOLITA PI' TALUGA.
JOTA FALLA.
EL MAJO DISCRETO GRANADOS.
CORPUS ZAMACOIS.
MENTA I FARIGOLA TOLDRÁ.
ÉS JUNY! LAMOTE DE GRIGNON.

*Mercè Plantada: cantatriu.
Alexandre Vilalta: piano.*

.III.

ARABESC DEBUSSY Piano.
CAKE-WALK. DEBUSSY Dansa.
MARCHA FÚNEBRE. CHOPIN Piano.
DANSA CATALANA PONS Dansa.
MAZURKA BORODINE Piano.
PETROUCHKA STRAWINSKY Dansa.

DESCANS

EL PUERTO ALBÉNIZ Piano.
BOLERO POPULAR Dansa.
DANSA GRANADOS Piano.
JOTA ARAGONESA PONS Dansa.
SARCASME PROKOKIEFF Piano.
POLKA DEL EQUILIBRISTA BLANCAFORT Dansa.

Joan Magrinyà.

LA VIOLETA

Goethe-Mozart

Creixia al mig d'un prat gentil,
vinclant-se al buf d'oreig subtil,
la bella violeta.
Per llà una pastoreta ve,
joiós el cor, el pas lleugê,
saltant, saltant
pel tou de verd, cantant.
Diu la viola: «Ah, si jo fos
la més bonica de les flòs!

Si sols una estoneta
la noia amada em coll-torcés
i sobre el pit posà em volgués!

Ai, sí! Ai, sí!
fos uns moments només!
Mes ai! la noia al seu passà,
sens adornar-se'n calcigà
la pobra violeta!
Morí la flor, emprò dient:
«La vida perdo amb gran content
per tu, per tu,
sota els teus peus jaient!»
Pobra violeta!
Era una bella violeta!

Trad. J. PENA.

FRISANÇA

Müller-Schubert

Gravá'm plauria amb un cisell ben fi
en tota escorsa i códol del camí,
sembrà voldria en tot bancal llaurat
amb grà de creixems car es prest granat
i en tot full blanc frisós voldria escriure:
Teu és mon cor, i sols per tu vull viure.
Voldria a un estornell açó ensenyà
fins que digués els mots ben net i clà
fins que parlés talment com parlo jo
com si'l meu cor fogós li des el to
i dins sa gavia fès eix cant d'hom lliure:
Teu és mon cor, i sols per tu vull viure.

Trad. J. PENA

T'ESTIMO

Andersen-Grieg

Tu ets del meu ser la imatge preferida,
tu ets del meu cor el goig més benhaurat!
T'estimo més que tot el d'eixa vida,
t'estimo amb fe per una eternitat!
Jo penso en tu, i sols per tu és ma pensa;
tan sols a tu mon cor és consagrat.
Si és cert que Déu regeix la terra immensa,
t'estimo, és cert, per una eternitat!

Trad. J. PENA

ES JUNY!

Lamote de Grignon - Apeles Mestres

És juny!, és juny! Ja canta la guatlla la falç en el puny la dalla a l'espallla. És juny!, és juny! El blat no té espera ja arriba de lluny la colla feïnera,	És juny!, és juny! Llampeguen les dalles la plana retruny de cants i rialles. És juny!, és juny! L'aucell no pidola intrèpid s'esmuny i el cap espigola. És juny!
--	---

ROMANCE DE SOLITA

Sube un camino a una fuente
monte del Moclin arriba
en la Cruz de los caminos
se halla la Cruz de la ermita,
y en ella Nuestro Señor
Cristo de la Serranía,
la sangre de su costado
alimenta fuente viva.

JOTA

Falla

Dicen que no nos queremos
porque no nos ven hablar
a tu corazón y al mío
se lo pueden preguntar.
Ya me despido de tí
de tu casa y tu ventana
y aunque no quiera tu madre
adiós, niña, hasta mañana.

MENTA I FARIGOLA

Josep Carner

Menta, farigola
ruda i romaní.
Una vella, vella
com un pergami,
al nas les ulleres
a la mà el mitjó
surt a la finestra
guaita l'horitzó.
I com cada dia
en instant parell,
la vella gemega
pregant pel donzell
que a tretze anys l'aimava.
Tretze anys! Si era ahí!
Menta, farigola
ruda i romaní.

CURS 1933-1934

DESÉ CONCERT

Diumenge, 8 d'abril de 1934

a les onze del matí

Primera audició simfònica
de la tanda de Primavera

ORQUESTRA PAU CASALS

amb la col·laboració de la pianista

ENRIQUETA GARRETA

PROGRAMA

J. S. BAGH: Obertura-Suite, en *do major*.

MOZART: Concert, en *re major* (dit de la *Coronació*), per a piano i orquestra.

BEETHOVEN: Vuitena Simfonia.

Mestre Director: PAU CASALS

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Imp. TORRES - Vallirana, 14 (S. G.)

ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS

Fundador : PAU CASALS

CURS 1933-1934

NOVÉ CONCERT

MERCÈ PLANTADA

Cantatriu

PERE VALLRIBERA

Pianista

Audició 90 de l'Associació

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Diumenge, 18 de març de 1934

a les onze del matí

PROGRAMA

I

SCHUBERT

LA NOVÍCIA
SECRET
COMPLANTA DEL PASTOR
EL PASSARELL FESTEJANT
NIT I SOMNIS
PLORS I RIALLES
LA TRUITA

II

MUSSORFSKI

LA CAMBRA DELS NENS
AMB LA TETA
AL RECÓ
EL BORINOT
AMB LA NINA
ANANT AL LLIT
EL GAT MESQUER
ARRI, CAVALLET

III

WAGNER

MARXA DELS SOLDATS
CANÇÓ DE MARGARIDETA
DANSA CAMPEROLA
MELODRAMA
ESPERANT
L'ABET
LA ROSA
ELS DOS GRANADERS

Composicions
per al Faust de
Goethe (1832)
1.ª audició

Piano PLEYEL

Allà ells saberen la trista dissort:
la França vençuda restava,
desfet son exèrcit, ans vencedor,
presoner, presoner l'Empeaire!

Ploraren els dos granaders llavors
la trista nova sentida.
L'un d'ells digué: "Ai las! jo em mor!
Com s'obre ma vella ferida!"

I l'altra fa: "Ja és tot perdut,
jo amb tu morir voldria,
prò tinc muller i un fill menut
qui sense mi es perdria!"

"Què hi fa? També 'n tinc; no em fa res!
Jo sento més gran cobejança;
el qui tingui fam, a captà envieu,
qu'és pres l'Empeaire de França!"

Un prec, germà meu, fer-te vull :
si ací la mort m'aplega,
recull mon cadàvre i a França dú'l,
colgueu-me en francesa terra!

La creu d'honor amb llaç vermell
deus sobre el pit posar-me,
al braç em poses el fusell
i al meu cinyell l'espasa.

Vull jaure així i escoltà amatent
com sentinella en la tomba,
fins oure un jorn de canons l'espetec,
renills de corsers qui galopen.

Ja ve l'Empeaire a cavall sobre'l clot,
mil brans dringant fort llampeguen;
llavors bo i armat, jo m'aixeco del clot,
i el meu Empeaire defenso!"

Llavors, amb tristesa,
sacseja el fosc brancam
i amb lleu esgarripança,
el vell abet li fa:

"La vil destrat ja em cerca
per fer el teu taüt;
és ço el que tant em reca,
minyó, recorda-ho tu!"

LA ROSA

(RONSARD-WAGNER)

Galana, veiam si la rosa
que avui a l'alba s'és desclosa
i s'és encesa al sol ixent,
no ha gens perdut a la vesprada
el to de sa fulla emporpada
qui al teu rostre sembla talment.

Ah, no veus com en poca estona,
galana, ella així es transforma?
Ai las, com perd tot son encís!
Oh, ben cert, cruel es natura,
puix que una tal floreta dura
sols del matí fins a la nit!

Doncs ara escolta'm, galana:
mentre la vida et sigui blana
i et trobis dins la tendra edat,
frueix, frueix ta juvenesa;
com a aquesta flor, la vellesa
farà marcir-se ta beutat.

ELS DOS GRANADERS

(HEINE-WAGNER)

A França anaven dos granaders,
de Rússia captius en la guerra,
i en arribant d'Alemanya al recers,
cotaren el cap a terra.

MERCÈ PLANTADA

Encara que no caldria fer la presentació d'aquesta exquisida cantant catalana, car és prou coneguda la seva brillant intervenció en la vida musical barcelonina, no estarà fora de lloc esmentar a grans trets algunes de les seves nombroses activitats artístiques que li han donat tothora els més assenyalats triomfs i li han fet assolir el sòlid i merescut prestigi que gaudeix entre nosaltres i en terres forasteres.

Féu el seu debut en el primer concert de «lieder» que donà l'Associació de Música da Camera, l'any 1913, i seguien altres concerts a la Sala Mozart amb la col·laboració de Gaspar Cassadó i Frederic Longàs, i a l'Associació Wagneriana, amb el pianista Blai Net, interpretant obres de Wagner. Ha donat concerts a totes les Associacions de Música de Catalunya, inaugurant les tasques en algunes d'elles. Prengué part en els més importants festivals simfònics i corals celebrats a Barcelona. Citarem concerts amb la Simfònica i Orquestra del Liceu, dirigides pel Mestre Lamote de Grignon; audició de «El Amor Brujo», amb l'Orquestra Bética, sota la direcció del Mestre Falla; d'obres del Mestre Manén, en diversos concerts de la Filarmònica, dirigida pel seu autor; concerts amb la col·laboració de l'Orfeó Català i Orfeó Gracienc, i amb la Banda Municipal de Barcelona, que tingué en Mercè Plantada, la primera intèrpret d'obres de cant amb acompanyament d'orquestra de vent.

Marquen una fita en la seva vida artística les inoblidables actuacions amb l'Orquestra Pau Casals en els grans festivals Igor Strawinsky i Richard Strauss (qui volgué acompanyar-la al piano), celebrats al Teatre del Liceu els anys 1924 i 1925, i dels quals donà a conèixer un bon nombre d'importantes obres en primera audició.

Prengué part també en les quatre audicions que l'Orquestra Pau Casals donà de «La Creació», de Haydn, sota la direcció del Mestre Pau Casals, i així mateix amb la Simfònica de Madrid, dirigida pel seu autor, cantà «Romance de Solita» del compositor Gustau Pittaluga.

La seva actuació en terres estrangeres dona a la personalitat artística de Mercè Plantada un més destacat relleu. Citem els seus concerts a Toulouse i Perpignan amb el Mestre Joan Lamote de Grignon al piano, els concerts i representacions a Itàlia, i les diverses *tournées* per Oran, Alger, Oujda i altres terres africanes, on ha donat durant tres anys un gran nombre de recitals, amb el pianista Josep Caminals, i col·laborant amb l'Orquestra dels «Amis de la Musique», dirigida pel Mestre Francis Thibaud, fins a arribar a la seva recentíssima presentació a la Sala Gaveau, de París, amb el compositor Joaquim Nin i el pianista Alexandre Vilalta, en un memorable concert, interpretant obres d'autors ibèrics.

Es de retorn de la seva estada a París que Mercè Plantada es presenta per primera vegada a l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS, per a interpretar els gloriosos noms de Schubert, Mussorgski i Wagner, en un magne i insuperable programa triat d'entre llurs millors produccions.

TEXT

de les cançons d'aquest programa, traduït i adaptat a la música per
JOAQUIM PENA

LA NOVÍCIA

(CRAIGHER-SCHUBERT)

Furiat per l'arbreda brogeix l'huracà!
Fort cruixen les vigues, trontolla el casal,
retruny la tronada, flameja el llampec,
i negra és la nit, com la mort!
Tant se val! Tant se val!
Suara també jo ho sentí.
Ma vida brogia, com brunz l'huracà;
mon cos tremolava, com ara el casal;
l'amor m'inflamava, com ara el llampec,
i negre era el cor, com la mort.

Ja pots, doncs, terrible brogir, huracà,
que al cor duc la calma i al cor tinc la pau;
com núvia jo espero l'espòs celestial
i pura trobà en son amor
l'eterna ventura lla dalt.
Jo espero el Senyor, amb esguard tot daler;
oh espòs cèlic, pren el meu cos virginal,
mon ànima salva del jou terrenal!
Ah, el toc de la gràcia ja sona al cloquer,
ja em crida el seu dolç repicó
vers altes i eternes regions!
Al·leluia! Al·leluia!

SECRET

(GOETHE-SCHUBERT)

Quan esguarda, ma promesa
prou de tots és admirada;
jo sóc l'únic qui amb certesa
sap què diu amb sa mirada.

Doncs, vol dir: aquest jo estimo,
ni eix ni aquell, cap no em plauria.
Bona gent. deixeu-ho córrer,
no engrescar-se ni glatir-se!

ESPERANT

(VÍCTOR HUGO-WAGNER)

Munta esquiro! munta a l'alzina,
a la branca del cel veïna,
qui es bressa i vincla com un jonc!
Cigonya, l'au de torre vella,
oh vola amb fada cantarella
de l'església a la ciutadella,
de l'alt cloquer al dret turó.

Aliga, munta d'un cop d'ala
vers la muntanya centenària
qui és blanca de neu eternal.
Tu, la qui al niu mai no reposa
la qui a l'alba no és boca closa,
munta, munta, ràpida alosa,
ràpida alosa, munta endalt!

Doncs ara, tots, del cim de l'arbre,
de dalt la torrassa de marbre,
de l'alt munt, del cel abrandat,
lla a l'horitzó i entre la broma
no veieu com vola una ploma
i esbufega un corser qui corre,
tornant ací mon ben amat?

L'ABET

(SCHEUERLEIN-WAGNER)

L'abet marrit es dreça
tot sol al puig asprós;
un jove en barca passeja
solcant el llac blavós.

Com endinzat en somnis,
l'abet va rumiant;
el jove amoixa l'ona
qui passa escumejant.

"Oh abet que al cim t'enlaïres,
company tan llòbreg i vell,
perque tu sempre em guaites
amb eix posat ferreny?"

IV

MELODRAMA

(Declamant)

Acota,
oh Dolorosa,
vers mi ton rostre compassiu!

Al cor l'espasa,
en mar de llàgrimes,
alçant els ulls veus mort ton Fill.

El cel contemples
i al Pare endreces
sospirs pel seu i pel teu sofrir.

No hi ha qui senti
com rosegava
mos ossos la dolor?
Ço que em dū al trist cor paūra,
ço que el frisa i que fretura,
sols tu ho saps, sols tu, tan sols!

Per tot arreu on vaig,
quin mal, quin mal, quin mal
que sento ací al meu pit!
Tantost em trobo sola,
jo ploro i ploro i ploro
i el cor se'm fa bocins.

De ma finestra els testos
mes llàgrimes ruixaren,
quan a la matinada
per tu eixes flors colli.

Quan dins la meua cambra
el sol ixent lluï,
jo tota desolada
seia damunt mon llit.

Ai! Salva'm doncs, d'afront i mort!
Acota,
oh Dolorosa,
vers mi ton rostre compassiu!

Ella, amb inaudita traça,
té per' tots mirades bones;
mes sols cerca un, oferint-li
ben properes dolces hores.

COMPLANTA DEL PASTOR

(GOETHE-SCHUBERT)

Allà, dalt aquella serra,
allà mil cops he anat;
en mon gaiat pla bé em recolzo
i esguar-do cap baix, vers la vall.

Segueixo el ramat qui pastura,
guardat pel meu pobre gosset;
aprés arribo a la plana
i no sé pas com ho he fet.

Lla trobo de belles floretes
l'ampla prada a curull;
jo en cullo a grapades, sens sebre
a qui donar-les puc.

La pluja, el torb, la tempesta,
dessota un arbre aguantí.
Prò allà segueix closa la porta
i tot sols un somni és ben trist.

Per sobre d'aquella casa
veig l'arc de Sant Martí,
més ella se'n és anada
i terres enllà fugí.

Enllà, cap a llunyes terres,
tal volta passa la mar.
Anem, ovelles, doncs, anem-se'n,
que trist el pastor està.

EL PASSARELL FESTEJANT

(KIND-SCHUBERT)

Piu, piu! T'estimo!
El sol lluu placívol,
les aures onegen,
les fonts remoregen,
les flors embalsamen!
T'estimo! Piu, piu!

T'estimo! Piu, piu!
 Piu, piu! T'estimo!
 T'estimo, manyaga,
 que és fi ton plomatge,
 tos ulls resplendeixen!
 Cap més de tan bella!

T'estimo! Piu, piu!
 Piu, piu! T'estimo!
 Oh, guaita com l'eura
 muntant amorosa
 s'arrapa a l'alzina!
 Tu així també estima'm!

NIT I SOMNIS

(WALLIS-SCHUBERT)

Santa nit, quan l'alba et tomba,
 tomba el somni bell tot d'una;
 tal com passa al cel la lluna,
 passa el somni dintre el cor.

Els qui en tu han trobat conhort,
 clamen quan el jorn ha eixit:
 torna prompte, santa nit!
 Dolços somnis, torneu promptel

PLORS I RIALLES

(RÜCKERT-SCHUBERT)

Plors i rialles anar fent a estones,
 troba en l'amor prou raons que ho abonen.
 Jo al matí, riu que riu,
 i perquè, doncs, jo ploro
 quan al vespre em trobo?
 No en sé pas el motiu.

Plors i rialles anar fent a estones,
 troba en l'amor prou raons que ho abonen.
 Feia al vespre grans plors;
 doncs perquè et despertaves
 al matí amb rialles?
 Jo t'ho pregunto, mon cor!

Mon cor se'n va
 darrera ell;
 ai, pugui haver-lo
 i estrenyè'l ferm!

Besar-lo tant
 com jo volgués
 i en ses besades
 la mort trobés!

III

DANSA CAMFEROLA

Ja va el pastor mudat pel ball,
 el gec polit, tot enflocat,
 mireu com fa patxoca!
 Davall la tilia n'hi ha munió,
 tothom dansant, talment com folls.
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Avant, avant la cobla!

Ell, d'una empenta s'obre pas
 i vora una xicota anant,
 li clava un cop de colze.
 La fresca mossà es gira fent:
 "veiam, tanoca, no empenyeu!"
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 "Tingueu un xic de modus!"

Lleugers la gran sardana fan,
 voltant d'ací, voltant d'allà
 i arreu faldilles volen.
 Tots s'acaloren de valent
 i esbufegant van fent bracet.
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Les anques contra els colzes!

"De tu no me'n refio gens!
 Quants la xicota entabaneu
 amb bòfies i falòrnies!"
 Prô amanyagent-la, ell se la enduu
 i des la tilia sona al lluny:
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Amunt i crits i cobla!

Burgs i donzelles
retre's deurien.
Feina és ardida,
premi excel·lent!
I ara la tropa
marxa amatent.

II

MARGARIDETA FILANT

Mon repòs perdí,
mon cor sofreix,
no puc retrobar-lo
mai més, mai més!

Quan no el tinc amb mí,
ja em crec morí
i tot el món
em fa horror.

Mon pobre cap
es torna foll,
mon pobre cor
se'm trenca sol.

Mon repòs perdí,
mon cor sofreix,
no puc retrobar-lo
mai més, mai més!

Vers ell sols guaito
del meu finestral,
vers ell sols vaig
deixant ma llar.

Son pas gallard,
son noble posat,
riallera boca
i els seus ulls dominants,

de sa conversa
el màgic fluix,
sa mà estrenyent
i ai! son bés...

Mon repòs perdí,
mon cor sofreix,
no puc retrobar-lo
mai més, mai més!

LA TRUITA

(SCHUBART-SCHUBERT)

En clar riuet lliscava
la truita alegrement;
corria enjogassada
com fletxa tan rabent.
Jo vora el marge seia
tranquil, en dolç esplai
i en l'aigua clara veia
del gai peixet el bany.

Un pescador de canya
lla vora, après, vegí
qui amb freda sang guaitava
del peix l'anà i vení.
Tan temps com l'aigua puga
seguir amb tal claror,
no pesca eix hom la truita,
pensí, ni amb l'ham millor.

Emprô a la fi el lladre
es va aborrrir... Pervers,
enterbolia l'aigua
i abans que jo ho pensés,
tivà la seva canya,
la truita picà l'ham
i jo, les sangs cremant-me,
mirava aquell engany.

LA CAMBRA DELS NENS

Episodi de la vida dels infants

(Text i música de M. MUSSORGSKI)

I

AMB LA TETA

Teta, maca, conta'm ja
tot allò del papu aquell
que tu saps, tan negre, tan dolent:
"Quan el papu va pel bosc rondant...
quan se'n porta els nens i els fica al sac...
quan els trenca els ossets i els rosega tots,
i els nens ploreu i s'esgargamellen..."

Ai Teta! Perquè el papu
es menja els nois?
Es perquè ells són a casa molt dolents
i no volen creure el papa mai...
Per açò se'ls menja, teta, oi?

I ara conta'm la rondalla
del vell tsar i la tsarina
qui a ultramar vivien en castell magnífic.
Tot garrell, camina ell ranquejant;
si ensopega, fa sortir un bolet.
I ella sempre estornudant, tan fort,
que a bocins caure els vidres fa.

Mira, teta, doncs.
Jo del papu negre no m'ho contis pas.
Deixa-ho córrer!
Vull que em contis, teta,
saps... allò bonic!

II

AL RECÓ

Ets un dimoni!...
M'embulles el fil...
L'agulla em fas perdre!
Mira, tot s'ha escorregut!
Les mitges tacades de tinta són!
Fora!... Fora!... Al recó, au!... Dimoni!...

—Si jo no he fet pas res, no, teta, no!
No he tocat pas les mitges, teta, no!
La mixa ha vingut i t'ho ha embullat
i l'agulla agafant, l'ha enduta lluny.
Prò el Miquelet és bon minyó...
Miquelet sempre està quiet!...
Dolenta, vella i lletja ets tu,
tens el nas llarg i el duus emmascarat,
prò el Quelet va net i ben clenxat...

Teta, duus la còfia de gairell!
Vols castigà el nen sense cap raó;
no havent fet res, fer-lo anà al recó!
Doncs, el nen no s'estimarà més la teta, no!
Ela!

del llenguatge parlat són reforçades pel valor expressiu de la frase musical. Aquesta va subraïllant ben gràficament mot per mot, fonent-s'hi en un tot indisoluble i del més sorprenent realisme.

«La cambra dels nens» és sens dubte una de les obres mestres de Mussorgski, i d'una originalitat sense precedents. Com es despren dels títols, l'autor es proposa evocar amb tota ingenuïtat diversos moments de la vida infantívola, mitjançant les variades inflexions de la tendra veueta del nin, per a expressar successivament la joia o la còlera, la sorpresa o la curiositat, la vivor o el cansament. Cada una de les parts constitueix un veritable quadret escènic, on s'acompleix una comèdia o un petit drama d'infant. Les paraules del text són prou gràfiques per a que calgui més esclariment sobre l'acció que hi té lloc. El text és original del propi compositor i així aquest posa per obra un dels principis fonamentals de la teoria wagneriana: que la música sigui engendradora en l'essència mateixa de la poesia.

FRAGMENTS DE FAUST

(GOETHE-WAGNER)

I

CANT DELS SOLDATS

Burgs d'altres torres
emmerletades,
noies cofoies
i esbojarrades,
si heure-us podia!
Feina és ardida,
premi excel·lent!

Tocs de trompetes
tan prompte ens criden
a gaies festes
com a extermini.
Ah, quin fort setgel!
Ah, quina vida!

VII

ARRI, CAVALLET!

Au!... Trap, trap, trap!
 Au, galop!... Au!... Au!
 Trap, trap, trap, trap!
 Ei, ei, ei, ei, ei!
 Ta, ta, ta, ta, ta...

 Au, au! Xo! Prou!
 Nasi, escolta, Nasi:
 vina i jogarem plegats!
 Apa, no triguís!... Tornem-hi!... Au!
 Adéu, Nasi! Faré una trotada...
 Tornaré aviat... ans de fer-se fosc...
 que a caseta ens fiquem al llit d'horeta
 Vina, tot seguit!
 Ta, ta, ta, ta, ta...

 Galop, au!... Au, galop!...
 Au, au, galop!
 Ei! Ei!... Fora tots!...
 Ui! mama! la cama!...
 Ui! mama! la cama!...
 —Ai, fill meu! Què tens, reiet, què et passa?
 Vaja, no ploris, que açò no és res!
 Alça't i estira bé la cama, així, fill meu!
 Mira allà, vès, quina cosa!
 Guaita, lla dalt, a l'arbre...
 Vès, quin ocell, i que és bufó!
 Mira, que preciós... Guaita'!!
 Què tal? No és res?...
 —No és res! Vinc de fè una trotada!
 Correm, que cal tornà aviat a casa...
 Trap, trap!... Tenim hostes.
 Au, doncs, ja cal que corri!...

Nota a «La cambra dels nens»

L'admirable cicle de cançons que amb aquest títol compongué Mus-sorgski l'any 1874, en plena maduresa artística, requereix alguns mots explicatius. Cal remarcar ço que significava ara fa 60 anys la revolució que acomplia aquest músic en la forma musical del *lied*, que venia a ésser la genuïna encarnació del romanticisme. La expressió lírica purament melòdica és substituïda en aquesta obra per uns recitatius lliures de caràcter plenament realista, en els quals les inflexions

III

EL BORINOT

Teta, ai, teta! Vina, corre!
 Vull que tu ho vegis!
 Jo jugava allà a la sorra,
 sota l'ombra d'aquells arbres;
 la caseta jo m'anava fent
 amb unes fustes i canyes
 que per mí tallà la mama!
 Ja era feta la caseta,
 sostre i tot, caseta de debò... Vès!

Tot d'una, es posa lla al teulat,
 un negre borinot, força gros...
 Com mou les antenes... quina por!
 I a mi m'esguarda amb ulls ben fixes!
 Quina por que'm fa!... L'insecte
 brunz... xiscla... i estenen les ales,
 de dret se m'abraona.

Volant, furient, em clava un cop als polsos!
 Jo que m'aguanto fort l'alé,
 d'esglai ni goso a bellugar-me!
 Poc a poquet, el vaig guaitant de cua d'ull...
 Què miro? Ai, teta, escolta, vès...
 jau a terra, panxa enlaire
 i amb les potes arronçades
 Ja no rondina, ni belluga més les antenes;
 ja no botzina, sols les ales tremola encara.

Què li agafa?... Déu ésser mort, doncs?
 Dignes-me, teta, a tu què't sembla
 eix borinot?
 Volgué picar-me, i ell queia a terra!
 Què li esdevenia?... Va rebre?

IV

AMB LA NINA

Dorm, nineta, fes non-non!
 Ja se't clouen els ulls.
 Apa, dorm, cuita!
 Apa, fes non-non!

Que ara el papu ve,
se'n dû els nens al bosc
i se'ls menja tots!
Apa, fes non-non!

Tot ço que somiis,
ja cal que m'ho expliquis:
de belles illes
plenes de prodigis,
flors meravelloses,
peres saboroses
i uns ocells daurats
dia i nit refilen...
Non-non!... Fes non-non!
Apa!

V

ANANT AL LLIT

Pare nostre i Mestre,
guarda el meu papa
i la meva mama!
Pare nostre, guarda
mon germà Basili
i mon germà Miquel.

Pare nostre, guarda
l'àvia tan velleta,
don-li salut, fes-la
viure encara molts anys.
Iaia, tan vella qu'és...
Iaia tan bona qu'és...
Pare meu!

I la tia Paula,
la Natàlia, la Catarina,
la Maria i la Serafina...
I les cosinetes
Annetta i Cinteta
i Antònia i Llucietta...

L'oncle Pere, el Gregori,
l'oncle Colau, l'Alexandre i l'Antoni.
Tots guarda'ls, Pare meu,
empara'ls tots ells,
i el Felip i el Miquel
i el Demetri i el Pere,
la Tana, Paula, Sumpta i Angela...

Teta... ai, teta...

còm fa are, teta?

—Ximpleta!

Sempre tan distreta!...

Quants cops hauré de dir-t'ho?

—Pare nostre, deslliureu-nos de mal...

—Pare nostre, deslliureu-nos de mal...

Oi, qu'és així?

VI

EL GAT MESQUER

Ai, ai, ai, ai, mama!

Oh, escolta, mama!

Jo cercava ton ombrellà, mama!

Quina calor!... Cerco dins l'armari,

dins la calaixera; res, no la trobo, no!

Després corro vers la finestra,

per mirar si lla trobo l'ombrellà...

Tot d'una, veig que munta un gat mesquer

i grata la gàbia de l'ocell!

Pobret, tremola, tot arraulint-se, piulant...

Ço m'enrabia! Ei, tu! Que't vols menjar

l'ocellet?... I ara!... Guarda-te'n... Sí, compte!

I com qui no veu res, resto quieta,

fent la distreta,

I ara, veies! Fent el moix,

aquell gat mesquè em mira fit,

I ara, veies, aquell gat mesquè 'm mira fit,

prô dû la pota a la gàbia;

tan bon punt va per caçar l'ocellet,

li clavo un cop fort.

Mama, i quina gàbia tan dura!

Còm m'hi he picat els dits, ai mama!

Ací les ungles com em cou, em cou d'allò més!

Vès, doncs, quin gat mesquer, mama, vès!

CURS 1933-1934

DESÉ CONCERT

Diumenge, 8 d'abril de 1934

a les onze del matí

Primera audició simfònica
de la tanda de Primavera

ORQUESTRA PAU CASALS

amb la col·laboració de la pianista

ENRIQUETA GARRETA

PROGRAMA

J. S. BAGH: Obertura-Suite, en *do major*.

MOZART: Concert, en *re major* (dit de la *Coronació*), per a piano i orquestra.

BEETHOVEN: Vuitena Simfonia.

Mestre Director: PAU CASALS

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Imp. TORRES - Vallirana, 14 (S. G.)

ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS

Fundador : PAU CASALS

CURS 1933-1934

NOVÉ CONCERT

MERCÈ PLANTADA

Cantatriu

PERE VALLRIBERA

Pianista

Audició 90 de l'Associació

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Diumenge, 18 de març de 1934

a les onze del matí

PROGRAMA

I

SCHUBERT

LA NOVÍCIA

SECRET

COMPLANTA DEL PASTOR

EL PASSARELL FESTEJANT

NIT I SOMNIS

PLORS I RIALLES

LA TRUITA

II

MUSSORGSKI

LA CAMBRA DELS NENS

AMB LA TETA

AL RECÓ

EL BORINOT

AMB LA NINA

ANANT AL LLIT

EL GAT MESQUER

ARRI, CAVALLET

III

WAGNER

MARXA DELS SOLDATS

CANÇÓ DE MARGARIDETA

DANSA CAMPEROLA

MELODRAMA

ESPERANT

L'ABET

LA ROSA

ELS DOS GRANADERS

Piano PLEYEL

Composicions
per al Faust de
Goethe (1832)
1.ª audició

Allà ells saberen la trista dissort:

la França vençuda restava,
desfet son exèrcit, ans vencedor,
presoner, presoner l'Empeire!

Ploraren els dos granaders llavors
la trista nova sentida.

L'un d'ells digué: "Ai las! jo em mor!
Com s'obre ma vella ferida!"

I l'altra fa: "Ja és tot perdut,
jo amb tu morir voldria,
prò tinc muller i un fill menut
qui sense mi es perdria!"

"Què hi fa? També 'n tinc; no em fa res!
Jo sento més gran cobejança;
el qui tingui fam, a captà envieu,
qu'és pres l'Empeire de França!"

Un prec, germà meu, fer-te vull:
si ací la mort m'aplega,
recull mon cadàvre i a França dú'l,
colgueu-me en francesa terra!

La creu d'honor amb llaç vermell
deus sobre el pit posar-me,
al braç em poses el fusell
i al meu cinyell d'espasa.

Vull jaure així i escoltà amatent
com sentinella en la tomba,
fins oure un jorn de canons l'espetec,
renills de corsers qui galopen.

Ja ve l'Empeire a cavall sobre'l clot,
mil brans dringant fort llampeguen;
llavors bo i armat, jo m'aixeco del clot,
i el meu Empeire defenso!"

Llavors, amb tristesa,
sacseja el fosc brancam
i amb lleu esgarripança,
el vell abet li fa:

"La vil destrat ja em cerca
per fer el teu taüt;
és ço el que tant em reca,
minyó, recorda-ho tu!"

LA ROSA

(RONSARD-WAGNER)

Galana, veïam si la rosa
que avui a l'alba s'és desclosa
i s'és encesa al sol ixent,
no ha gens perdut a la vesprada
el to de sa fulla emporprada
qui al teu rostre sembla talment.

Ah, no veus com en poca estona,
galana, ella així es transforma?
Ai las, com perd tot son encís!
Oh, ben cert, cruel es natura,
puix que una tal floreta dura
sols del matí fins a la nit!

Doncs ara escolta'm, galana:
mentre la vida et sigui blana
i et trobis dins la tendra edat,
frueix, frueix ta juvenesa;
com a aquesta flor, la vellesa
farà marcir-se ta beutat.

ELS DOS GRANADERS

(HEINE-WAGNER)

A França anaven dos granaders,
de Rússia captius en la guerra,
i en arribant d'Alemanya al recer,
cotaren el cap a terra.

MERCÈ PLANTADA

Encara que no caldria fer la presentació d'aquesta exquisida cantant catalana, car és prou coneguda la seva brillant intervenció en la vida musical barcelonina, no estarà fora de lloc esmentar a grans trets algunes de les seves nombroses activitats artístiques que li han donat tothora els més assenyalats triomfs i li han fet assolir el sòlid i merescut prestigi que gaudeix entre nosaltres i en terres forasteres.

Féu el seu debut en el primer concert de «lieder» que donà l'Associació de Música da Camera, l'any 1913, i seguiren altres concerts a la Sala Mozart amb la col·laboració de Gaspar Cassadó i Frederic Longàs, i a l'Associació Wagneriana, amb el pianista Blai Net, interpretant obres de Wagner. Ha donat concerts a totes les Associacions de Música de Catalunya, inaugurant les tasques en algunes d'elles. Prengué part en els més importants festivals simfònics i corals celebrats a Barcelona. Citarem concerts amb la Simfònica i Orquestra del Liceu, dirigides pel Mestre Lamote de Grignon; audició de «El Amor Brujo», amb l'Orquestra Bética, sota la direcció del Mestre Falla; d'obres del Mestre Manén, en diversos concerts de la Filarmònica, dirigida pel seu autor; concerts amb la col·laboració de l'Orfeó Català i Orfeó Gracienc, i amb la Banda Municipal de Barcelona, que tingué en Mercè Plantada, la primera intèrpret d'obres de cant amb acompanyament d'orquestra de vent.

Marquen una fita en la seva vida artística les inoblidables actuacions amb l'Orquestra Pau Casals en els grans festivals Igor Strawinsky i Richard Strauss (qui volgué acompanyar-la al piano), celebrats al Teatre del Liceu els anys 1924 i 1925, i dels quals donà a conèixer un bon nombre d'importantes obres en primera audició.

Prengué part també en les quatre audicions que l'Orquestra Pau Casals donà de «La Creació», de Haydn, sota la direcció del Mestre Pau Casals, i així mateix amb la Simfònica de Madrid, dirigida pel seu autor, cantà «Romance de Solita» del compositor Gustau Pittaluga.

La seva actuació en terres estrangeres dona a la personalitat artística de Mercè Plantada un més destacat relleu. Citem els seus concerts a Toulouse i Perpignan amb el Mestre Joan Lamote de Grignon al piano, els concerts i representacions a Itàlia, i les diverses *tournées* per Oran, Alger, Oujda i altres terres africanes, on ha donat durant tres anys un gran nombre de recitals, amb el pianista Josep Caminals, i col·laborant amb l'Orquestra dels «Amis de la Musique», dirigida pel Mestre Francis Thibaud, fins a arribar a la seva recentíssima presentació a la Sala Gaveau, de París, amb el compositor Joaquim Nin i el pianista Alexandre Vilalta, en un memorable concert, interpretant obres d'autors ibèrics.

Es de retorn de la seva estada a París que Mercè Plantada es presenta per primera vegada a l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS, per a interpretar els gloriosos noms de Schubert, Mussorgski i Wagner, en un magne i insuperable programa triat d'entre llurs millors produccions.

TEXT

de les cançons d'aquest programa, traduït i adaptat a la música per

JOAQUIM PENA

LA NOVÍCIA

(CRAIGHER-SCHUBERT)

Furiat per l'arbreda brogeix l'huracà!
Fort cruixen les vigues, trontolla el casal,
retruny la tronada, flameja el llampec,
i negra és la nit, com la mort!

Tant se vall! Tant se vall!

Suara també jo ho sentí.

Ma vida brogia, com brunz l'huracà;
mon cos tremolava, com ara el casal;
l'amor m'inflamava, com ara el llampec,
i negre era el cor, com la mort.

Ja pots, doncs, terrible brogir, huracà,
que al cor duc la calma i al cor tinc la pau;
com núvia jo espero l'espòs celestial
i pura trobà en son amor
l'eterna ventura lla dalt.

Jo espero el Senyor, amb esguard tot daler;
oh espòs cèlic, pren el meu cos virginal,
mon ànima salva del jou terrenal!

Ah, el toc de la gràcia ja sona al cloquer,
ja em crida el seu dolç repicó
vers altes i eternes regions!

Al·leluia! Al·leluia!

SECRET

(GOETHE-SCHUBERT)

Quan esguarda, ma promesa
prou de tots és admirada;
jo sóc l'únic qui amb certesa
sap què diu amb sa mirada.

Doncs, vol dir: aquest jo estimo,
ni eix ni aquell, cap no em plauria.
Bona gent, deixeu-ho córrer,
no engrescar-se ni glatir-se!

ESPERANT

(VÍCTOR HUGO-WAGNER)

Munta esquirol, munta a l'alzina,
a la branca del cel veïna,
qui es bressa i vincla com un jonc!
Cigonya, l'au de torre vella,
oh vola amb fada cantarella
de l'església a la ciutadella,
de l'alt cloquer al dret turó.

Aliga, munta d'un cop d'ala
vers la muntanya centenària
qui és blanca de neu eternal.
Tu, la qui al niu mai no reposa
la qui a l'alba no és boca closa,
munta, munta, ràpida alosa,
ràpida alosa, munta endalt!

Doncs ara, tots, del cim de l'arbre,
de dalt la torrassa de marbre,
de l'alt munt, del cel abrandat,
lla a l'horitzó i entre la broma
no veieu com vola una ploma
i esbufega un corser qui corre,
tornant ací mon ben amat?

L'ABET

(SCHEERLEIN-WAGNER)

L'abet marrit es dreça
tot sol al puig asprós;
un jove en barca passeja
solcant el llac blavós.

Com endinzat en somnis,
l'abet va rumiant;
el jove amoixa l'ona
qui passa escumejant.

"Oh abet que al cim t'enlaïres,
company tan llòbreg i vell,
perque tu sempre em guaites
amb eix posat ferreny?"

IV

MELODRAMA

(Declamant)

Acota,
oh Dolorosa,
vers mi ton rostre compassiu!

Al cor l'espasa,
en mar de llàgrimes,
alçant els ulls veus mort ton Fill.

El cel contemples
i al Pare endreces
sospirs pel seu i pel teu sofrir.

No hi ha qui senti
com rosega
mos ossos la dolor?
Ço que em dū al trist cor paūra,
ço que el frisa i que fretura,
sols tu ho saps, sols tu, tan sols!

Per tot arreu on vaig,
quin mal, quin mal, quin mal
que sento ací al meu pit!
Tantost em trobo sola,
jo ploro i ploro i ploro
i el cor se'm fa bocins.

De ma finestra els testos
mes llàgrimes ruixaren,
quan a la matinada
per tu eixes flors collí.

Quan dins la meva cambra
el sol ixent llui,
jo tota desolada
seia damunt mon llit.

Ai! Salva'm doncs, d'afront i mort!
Acota,
oh Dolorosa,
vers mi ton rostre compassiu!

Ella, amb inaudita traça,
té per' tots mirades bones;
mes sols cerca un, oferint-li
ben properes dolces hores.

COMPLANTA DEL PASTOR

(GOETHE-SCHUBERT)

Allà, dalt aquella serra,
allà mil cops he anat;
en mon gaiat pla bé em recolzo
i esguar-do cap baix, vers la vall.

Segueixo el ramat qui pastura,
guardat pel meu pobre gosset;
aprés arribo a la plana
i no sé pas com ho he fet.

Lla trobo de belles floretes
l'ampla prada a curull;
jo en cullo a grapades, sens sebre
a qui donar-les puc.

La pluja, el torb, la tempesta,
dessota un arbre aguantí.
Prô allà segueix closa la porta
i tot sols un somni és ben trist.

Per sobre d'aquella casa
veig l'arc de Sant Martí,
més ella se'n és anada
i terres enllà fugí.

Enllà, cap a llunyes terres,
tal volta passa la mar.
Anem, ovelles, doncs, anem-se'n,
que trist el pastor està.

EL PASSARELL FESTEJANT

(KIND-SCHUBERT)

Piu, piu! T'estimo!
El sol lluu placívol,
les aures onegen,
les fonts remoregen,
les flors embalsamen!
T'estimo! Fiu, piu!

T'estimo! Piu, piu!
 Piu, piu! T'estimo!
 T'estimo, manyaga,
 que és fi ton plomatge,
 tos ulls resplendeixen!
 Cap més de tan bella!

T'estimo! Piu, piu!
 Piu, piu! T'estimo!
 Oh, guaita com l'eura
 muntant amorosa
 s'arrapa a l'alzina!
 Tu així també estima'm!

NIT I SOMNIS

(WALLIS-SCHUBERT)

Santa nit, quan l'alba et tomba,
 tomba el somni bell tot d'una;
 tal com passa al cel la lluna,
 passa el somni dintre el cor.

Els qui en tu han trobat conhort,
 clamen quan el jorn ha eixit:
 torna prompte, santa nit!
 Dolços somnis, torneu prompte!

PLORS I RIALLES

(RÜCKERT-SCHUBERT)

Plors i rialles anar fent a estones,
 troba en l'amor prou raons que ho abonen.
 Jo al matí, riu que riu,
 i perquè, doncs, jo ploro
 quan al vespre em trobo?
 No en sé pas el motiu.

Plors i rialles anar fent a estones,
 troba en l'amor prou raons que ho abonen.
 Feia al vespre grans plors;
 doncs perquè et despertaves
 al matí amb rialles?
 Jo t'ho pregunto, mon cor!

Mon cor se'n va
 darrera ell;
 ai, pugui haver-lo
 i estrenyè'l ferm!

Besar-lo tant
 com jo volgués
 i en ses besades
 la mort trobés!

III

DANSA CAMPEROLA

Ja va el pastor mudat pel ball,
 el gec polit, tot enflocat,
 mireu com fa patxoca!
 Davall la tilia n'hi ha munió,
 tothom dansant, talment com folls.
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Avant, avant la cobla!

Ell, d'una empenta s'obre pas
 i vora una xicota anant,
 li clava un cop de colze.
 La fresca mossa es gira fent:
 "veiam, tanoca, no empenyeu!"
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 "Tingueu un xic de modus!"

Lleugers la gran sardana fan,
 voltant d'ací, voltant d'allà
 i arreu faldilles volen.
 Tots s'acaloren de valent
 i esbufegant van fent bracet.
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Les anques contra els colzes!

"De tu no me'n refio gens!
 Quants la xicota entabaneu
 amb bòfies i falòrnies!"
 Prò amanyagant-la, ell se la enduu
 i des la tilia sona al lluny:
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Amunt i crits i cobla!

Burgs i donzelles
retre's deurién.
Feina és ardidada,
premi excel·lent!
I ara la tropa
marxa amatent.

II

MARGARIDETA FILANT

Mon repòs perdí,
mon cor sofreix,
no puc retrobar-lo
mai més, mai més!

Quan no el tinc amb mí,
ja em crec morí
i tot el món
em fa horror.

Mon pobre cap
es torna foll,
mon pobre cor
se'm trenca sol.

Mon repòs perdí,
mon cor sofreix,
no puc retrobar-lo
mai més, mai més!

Vers ell sols guaito
del meu finestrall,
vers ell sols vaig
deixant ma llar.

Son pas gallard,
son noble posat,
riallera boca
i els seus ulls dominants,

de sa conversa
el màgic fluix,
sa mà estrenyent
i ai! son bés...

Mon repòs perdí,
mon cor sofreix,
no puc retrobar-lo
mai més, mai més!

LA TRUITA

(SCHUBART-SCHUBERT)

En clar riuet lliscava
la truita alegrement;
corria enjogassada
com fletxa tan rabent.
Jo vora el marge seia
tranquil, en dolç esplai
i en l'aigua clara veia
del gai peixet el bany.

Un pescador de canya
lla vora, après, vegí
qui amb freda sang guaitava
del peix l'anà i vení.
Tan temps com l'aigua puga
seguir amb tal claror,
no pesca eix hom la truita,
pensí, ni amb l'ham millor.

Emprô a la fi el lladre
es va aborrrir... Pervers,
enterbolia l'aigua
i abans que jo ho pensés,
tivà la seva canya,
la truita picà l'ham
i jo, les sangs cremant-me,
mirava aquell engany.

LA CAMBRA DELS NÈNS

Episodis de la vida dels infants

(Text i música de M. MUSSORGSKI)

I

AMB LA TETA

Teta, maca, conta'm ja
tot allò del papu aquell
que tu saps, tan negre, tan dolent:
"Quan el papu va pel bosc rondant...
quan se'n porta els nens i els fica al sac...
quan els trenca els ossets i els rosega tots,
i els nens ploren i s'esgargamellen..."

Ai Teta! Perquè el papu
es menja els nois?
Es perquè ells són a casa molt dolents
i no volen creure el papa mai...
Per açò se'ls menja, teta, oi?

I ara conta'm la rondalla
del vell tsar i la tsarina
qui a ultramar vivien en castell magnífic.
Tot garrell, camina ell ranquejant;
si ensopega, fa sortir un bolet.
I ella sempre estornudant, tan fort,
que a bocins caure els vidres fa.

Mira, teta, doncs.
Jo del papu negre no m'ho contis pas.
Deixa-ho córrer!
Vull que em contis, teta,
saps... allò bonic!

II

AL RECÓ

Ets un dimoni!...
M'embulles el fil...
L'agulla em fas perdre!
Mira, tot s'ha escorregut!
Les mitges tacades de tinta són!
Fora!... Fora!... Al recó, au!... Dimoni!...

—Si jo no he fet pas res, no, teta, no!
No he tocat pas les mitges, teta, no!
La mixa ha vingut i t'ho ha embullat
i l'agulla agafant, l'ha enduta lluny.
Prô el Miquelet és bon minyó...
Miquelet sempre està quiet!...
Dolenta, vella i lletja ets tu,
tens el nas llarg i el duus emmascarat,
prô el Quelet va net i ben clenxat...

Teta, duus la còfia de gairell!
Vols castigà el nen sense cap raó;
no havent fet res, fer-lo anà al recó!
Doncs, el nen no s'estimarà més la teta, no!
Ela!

del llenguatge parlat són reforçades pel valor expressiu de la frase musical. Aquesta va subratllant ben gràficament mot per mot, fonent-s'hi en un tot indisoluble i del més sorprenent realisme.

«La cambra dels nens» és sens dubte una de les obres mestres de Mussorgski, i d'una originalitat sense precedents. Com es despren dels títols, l'autor es proposa evocar amb tota ingenuïtat diversos moments de la vida infantívola, mitjançant les variades inflexions de la tendra veueta del nin, per a expressar succeïssim la joia o la còlera, la sorpresa o la curiositat, la vivor o el cansament. Cada una de les parts constitueix un veritable quadret escènic, on s'acompleix una comèdia o un petit drama d'infant. Les paraules del text són prou gràfiques per a que calgui més esclariment sobre l'acció que hi té lloc. El text és original del propi compositor i així aquest posa per obra un dels principis fonamentals de la teoria wagneriana: que la música sigui engendradora en l'essència mateixa de la poesia.

FRAGMENTS DE FAUST

(GOETHE-WAGNER)

I

CANT DELS SOLDATS

Burgs d'altres torres
emmerletades,
noies cofoies
i esbojarrades,
si heure-us podia!
Feina és ardida,
premi excel·lent!

Tocs de trompetes
tan prompte ens criden
a gaies festes
com a extermini.
Ah, quin fort setge!
Ah, quina vida!

VII

ARRI, CAVALLET!

Au!... Trap, trap, trap!
 Au, galop!... Au!... Au!
 Trap, trap, trap, trap!
 Ei, ei, ei, ei, ei!
 Ta, ta, ta, ta, ta...

 Au, au! Xo! Prou!
 Nasi, escolta, Nasi:
 vina i jogarem plegats!
 Apa, no triguís!... Tornem-hi!... Au!
 Adéu, Nasi! Faré una trotada...
 Tornaré aviat... ans de fer-se fosc...
 que a caseta ens fiquem al llit d'horeta
 Vina, tot seguit!
 Ta, ta, ta, ta, ta...

 Galop, au!... Au, galop!...
 Au, au, galop!
 Ei! Ei!... Fora tots!...
 Ui! mama! la cama!...
 Ui! mama! la cama!...
 —Ai, fill meu! Què tens, reiet, què et passa?
 Vaja, no ploris, que açò no és res!
 Alça't i estira bé la cama, així, fill meu!
 Mira allà, vès, quina cosa!
 Guaita, lla dalt, a l'arbre...
 Vès, quin ocell, i que és bufó!
 Mira, que preciós... Guaita'!!
 Què tal? No és res?...
 —No és res! Vinc de fè una trotada!
 Correm, que cal tornà aviat a casa...
 Trap, trap!... Tenim hostes.
 Au, doncs, ja cal que corri!...

Nota a «La cambra dels nens»

L'admirable cicle de cançons que amb aquest títol compongué Mus-sorgski l'any 1874, en plena maduresa artística, requereix alguns mots explicatius. Cal remarcar ço que significava ara fa 60 anys la revolució que acomplia aquest músic en la forma musical del *lied*, que venia a ésser la genuïna encarnació del romanticisme. La expressió lírica purament melòdica és substituïda en aquesta obra per uns recitatius lliures de caràcter plenament realista, en els quals les inflexions

III

EL BORINOT

Teta, ai, teta! Vina, corre!
 Vull que tu ho vegis!
 Jo jugava allà a la sorra,
 sota l'ombra d'aquells arbres;
 la caseta jo m'anava fent
 amb unes fustes i canyes
 que per mí tallà la mama!
 Ja era feta la caseta,
 sostre i tot, caseta de debò... Vès!
 Tot d'una, es posa lla al teulat,
 un negre borinot, força gros...
 Com mou les antenes... quina por!
 I a mí m'esguarda amb ulls ben fixes!
 Quina por que'm fa!... L'insecte
 brunz... xiscla... i estenen les ales,
 de dret se m'abraona.
 Volant, furient, em clava un cop als polsos!
 Jo que m'aguanto fort l'alé,
 d'esglai ni goso a bellugar-me!
 Poc a poquet, el vaig guaitant de cua d'ull...
 Què miro? Ai, teta, escolta, vès...
 jau a terra, panxa enlaire
 i amb les potes arronçades
 Ja no rondina, ni belluga més les antenes;
 ja no botzina, sols les ales tremola encar.
 Què li agafa?... Déu ésser mort, doncs?
 Dignes-me, teta, a tu què't sembla
 eix borinot?
 Volgué picar-me, i ell queia a terra!
 Què li esdevenia?... Va rebre?

IV

AMB LA NINA

Dorm, nineta, fes non-non!
 Ja se't clouen els ulls.
 Apa, dorm, cuita!
 Apa, fes non-non!

Que ara el papu ve,
se'n dû els nens al bosc
i se'ls menja tots!
Apa, fes non-non!

Tot ço que somiis,
ja cal que m'ho expliquis:
de belles illes
plenes de prodigis,
flors meravelloses,
peres saboroses
i uns ocells daurats
dia i nit refilen...
Non-non!... Fes non-non!
Apa!

V

ANANT AL LLIT

Pare nostre i Mestre,
guarda el meu papa
i la meva mama!
Pare nostre, guarda
mon germà Basili
i mon germà Miquel.

Pare nostre, guarda
l'àvia tan velleta,
don-li salut, fes-la
viure encara molts anys.
Iaia, tan vella qu'és...
Iaia tan bona qu'és...
Pare meu!

I la tia Paula,
la Natàlia, la Catarina,
la Maria i la Serafina...
I les cosinetes
Annetta i Cinteta
i Antònia i Llucieta...

L'oncle Pere, el Gregori,
l'oncle Colan, l'Alexandre i l'Antoni.
Tots guarda'ls, Pare meu,
empara'ls tots ells,
i el Felip i el Miquel
i el Demetri i el Pere,
la Tana, Paula, Sumpta i Angela...

Teta... ai, teta...
còm fa are, teta?
—Ximpleta!
Sempre tan distreta!...
Quants cops hauré de dir-t'ho?
—Pare nostre, deslliureu-nos de mal...
—Pare nostre, deslliureu-nos de mal...
Oi, qu'és així?

VI

EL GAT MESQUER

Ai, ai, ai, ai, mama!
Oh, escolta, mama!
Jo cercava ton ombrellà, mama!
Quina calor!... Cerco dins l'armari,
dins la calaixera; res, no la trobo, no!
Després corro vers la finestra,
per mirar si lla trobo l'ombrellà...

Tot d'una, veig que munta un gat mesquer
i grata la gàbia de l'ocell!
Pobret, tremola, tot arraulint-se, piulant...
Ço m'enrabia! Ei, tu! Que't vols menjar
l'ocellet?... I ara!... Guarda-te'n... Sí, compte!

I com qui no veu res, resto quieta,
fent la distreta,
I ara, veies! Fent el moix,
aquell gat mesquè em mira fit,
I ara, veies, aquell gat mesquè 'm mira fit,
prô dû la pota a la gàbia;
tan bon punt va per caçar l'ocellet,
li clavo un cop fort.

Mama, i quina gàbia tan dura!
Còm m'hi he picat els dits, ai mama!
Ací les ungles com em cou, em cou d'allò més!
Vès, doncs, quin gat mesquer, mama, vès!

CURS 1933-1934

DESÉ CONCERT

Diumenge, 8 d'abril de 1934

a les onze del matí

Primera audició simfònica
de la tanda de Primavera

ORQUESTRA PAU CASALS

amb la col·laboració de la pianista

ENRIQUETA GARRETA

PROGRAMA

J. S. BAGH: Obertura-Suite, en *do major*.

MOZART: Concert, en *re major* (dit de la *Coronació*), per a piano i orquestra.

BEETHOVEN: Vuitena Simfonia.

Mestre Director: PAU CASALS

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Imp. TORRES - Vallirana, 44 (S. G.)

ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS

Fundador : PAU CASALS

CURS 1933-1934

NOVÉ CONCERT

MERCÈ PLANTADA

Cantatriu

PERE VALLRIBERA

Pianista

Audició 90 de l'Associació

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Diumenge, 18 de març de 1934

a les onze del matí

PROGRAMA

I

SCHUBERT

LA NOVÍCIA

SECRET

COMPLANTA DEL PASTOR

EL PASSARELL FESTEJANT

NIT I SOMNIS

PLORS I RIALLES

LA TRUITA

II

MUSSORFSKI

LA CAMBRA DELS NENS

AMB LA TETA

AL RECÓ

EL BORINOT

AMB LA NINA

ANANT AL LLIT

EL GAT MESQUER

ARRI, CAVALLET

III

WAGNER

MARXA DELS SOLDATS

CANÇÓ DE MARGARIDETA

DANSA CAMPEROLA

MELODRAMA

ESPERANT

L'ABET

LA ROSA

ELS DOS GRANADERS

Piano PLEYEL

Composicions
per al Faust de
Goethe (1832)
1.ª audició

Allà ells saberen la trista dissort:
la França vençuda restava,
desfet son exèrcit, ans vencedor,
presoner, presoner l'Empeaire!

Ploraren els dos granaders llavors
la trista nova sentida.
L'un d'ells digué: "Ai las! jo em mor!
Com s'obre ma vella ferida!"

I l'altra fa: "Ja és tot perdut,
jo amb tu morir voldria,
prò tinc muller i un fill menut
qui sense mi es perdria!"

"Què hi fa? També 'n tinc; no em fa res!
Jo sento més gran cobejança;
el qui tingui fam, a captà envieu,
qu'és pres l'Empeaire de França!"

Un prec, germà meu, fer-te vull:
si ací la mort m'aplega,
recull mon cadàvre i a França dū'l,
colgheu-me en francesa terra!

La creu d'honor amb llaç vermell
deus sobre el pit posar-me,
al braç em poses el fusell
i al meu cinyell l'espasa.

Vull jaure així i escoltà amatent
com sentinella en la tomba,
fins oure un jorn de canons l'espetic,
renills de corsers qui galopen.

Ja ve l'Empeaire a cavall sobre'l clot,
mil brans dringant fort llampeguen;
llavors bo i armat, jo m'aixeco del clot,
i el meu Empeaire defenso!"

Llavores, amb tristesa,
sacseja el fosc brancam
i amb lleu esgarripança,
el vell abet li fa:

"La vil destrat ja em cerca
per' fer el teu taüt;
és ço el que tant em reca,
minyó, recorda-ho tu!"

LA ROSA

(RONSARD-WAGNER)

Galana, veiam si la rosa
que avui a l'alba s'és desclosa
i s'és encesa al sol ixent,
no ha gens perdut a la vesprada
el to de sa fulla emporprada
qui al teu rostre sembla talment.

Ah, no veus com en poca estona,
galana, ella així es transforma?
Ai las, com perd tot son encís!
Oh, ben cert, cruel es natura,
puix que una tal floreta dura
sols del matí fins a la nit!

Doncs ara escolta'm, galana:
mentre la vida et sigui blana
i et trobis dins la tendra edat,
frueix, frueix ta juvenesa;
com a aquesta flor, la vellesa
farà marcir-se ta beutat.

ELS DOS GRANADERS

(HEINE-WAGNER)

A França anaven dos granaders,
de Rússia captius en la guerra,
i en arribant d'Alemanya al recers,
cotaren el cap a terra.

MERCÈ PLANTADA

Encara que no caldria fer la presentació d'aquesta exquisida cantatriu catalana, car és prou coneguda la seva brillant intervenció en la vida musical barcelonina, no estarà fora de lloc esmentar a grans trets algunes de les seves nombroses activitats artístiques que li han donat tothora els més assenyalats triomfs i li han fet assolir el sòlid i merescut prestigi que gaudeix entre nosaltres i en terres forasteres.

Féu el seu debut en el primer concert de «lieder» que donà l'Associació de Música da Camera, l'any 1913, i seguiren altres concerts a la Sala Mozart amb la col·laboració de Gaspar Cassadó i Frederic Longàs, i a l'Associació Wagneriana, amb el pianista Blai Net, interpretant obres de Wagner. Ha donat concerts a totes les Associacions de Música de Catalunya, inaugurant les tasques en algunes d'elles. Prengué part en els més importants festivals simfònics i corals celebrats a Barcelona. Citarem concerts amb la Simfònica i Orquestra del Liceu, dirigides pel Mestre Lamote de Grignon; audició de «El Amor Brujo», amb l'Orquestra Bètica, sota la direcció del Mestre Falla; d'obres del Mestre Manén, en diversos concerts de la Filarmònica, dirigida pel seu autor; concerts amb la col·laboració de l'Orfeó Català i Orfeó Gracienc, i amb la Banda Municipal de Barcelona, que tingué en Mercè Plantada, la primera intèrpret d'obres de cant amb acompanyament d'orquestra de vent.

Marquen una fita en la seva vida artística les inoblidables actuacions amb l'Orquestra Pau Casals en els grans festivals Igor Strawinsky i Richard Strauss (qui volgué acompanyar-la al piano), celebrats al Teatre del Liceu els anys 1924 i 1925, i dels quals donà a conèixer un bon nombre d'importantes obres en primera audició.

Prengué part també en les quatre audicions que l'Orquestra Pau Casals donà de «La Creació», de Haydn, sota la direcció del Mestre Pau Casals, i així mateix amb la Simfònica de Madrid, dirigida pel seu autor, cantà «Romance de Solita» del compositor Gustau Pittaluga.

La seva actuació en terres estrangeres dona a la personalitat artística de Mercè Plantada un més destacat relleu. Citem els seus concerts a Toulouse i Perpignan amb el Mestre Joan Lamote de Grignon al piano, els concerts i representacions a Itàlia, i les diverses *tournées* per Oran, Alger, Oujda i altres terres africanes, on ha donat durant tres anys un gran nombre de recitals, amb el pianista Josep Caminals, i col·laborant amb l'Orquestra dels «Amis de la Musique», dirigida pel Mestre Francis Thibaud, fins a arribar a la seva recentíssima presentació a la Sala Gaveau, de París, amb el compositor Joaquim Nin i el pianista Alexandre Vilalta, en un memorable concert, interpretant obres d'autors ibèrics.

Es de retorn de la seva estada a París que Mercè Plantada es presenta per primera vegada a l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS, per a interpretar els gloriosos noms de Schubert, Mussorgski i Wagner, en un magne i insuperable programa triat d'entre llurs millors produccions.

TEXT

de les cançons d'aquest programa, traduït i adaptat a la música per
JOAQUIM PENA

LA NOVÍCIA

(CRAIGHER-SCHUBERT)

Furient per l'arbreda brogeix l'huracà!
Fort cruixen les vigues, trontolla el casal,
retruny la tronada, flameja el llampec,
i negra és la nit, com la mort!
Tant se vall! Tant se vall!
Suara també jo ho sentí.
Ma vida brogia, com brunz l'huracà;
mon cos tremolava, com ara el casal;
l'amor m'inflamava, com ara el llampec,
i negre era el cor, com la mort.

Ja pots, doncs, terrible brogir, huracà,
que al cor duc la calma i al cor tinc la pau;
com núvia jo espero l'espòs celestial
i pura trobà en son amor
l'eterna ventura lla dalt.
Jo espero el Senyor, amb esguard tot daler;
oh espòs cèlic, pren el meu cos virginal,
mon ànima salva del jou terrenal!
Ah, el toc de la gràcia ja sona al cloquer,
ja em crida el seu dolç repicó
vers altes i eternes regions!
Al.leluia! Al.leluia!

SECRET

(GOETHE-SCHUBERT)

Quan esguarda, ma promesa
prou de tots és admirada;
jo sóc l'únic qui amb certesa
sap què diu amb sa mirada.

Doncs, vol dir: aquest jo estimo,
ni eix ni aquell, cap no em plauria.
Bona gent. deixeu-ho córrer,
no engrescar-se ni glatir-se!

ESPERANT

(VÍCTOR HUGO-WAGNER)

Munta esquirol, munta a l'alzina,
a la branca del cel veina,
qui es bressa i vincla com un jonc!
Cigonya, l'au de torre vella,
oh vola amb fada cantarella
de l'església a la citadella,
de l'alt cloquer al dret turó.

Aliga, munta d'un cop d'ala
vers la muntanya centenària
qui és blanca de neu eternal.
Tu, la qui al niu mai no reposa
la qui a l'alba no és boca closa,
munta, munta, ràpida alosa,
ràpida alosa, munta endalt!

Doncs ara, tots, del cim de l'arbre,
de dalt la torrassa de marbre,
de l'alt munt, del cel abrandat,
lla a l'horitzó i entre la broma
no veieu com vola una ploma
i esbufega un corser qui corre,
tornant ací mon ben amat?

L'ABET

(SCHEUERLEIN-WAGNER)

L'abet marrit es dreça
tot sol al puig asprós;
un jove en barca passeja
solcant el llac blavós.

Com endinzat en somnis,
l'abet va rumiant;
el jove amoixa l'ona
qui passa escumejant.

"Oh abet que al cim t'enlaïres,
company tan llòbreg i vell,
perque tu sempre em guaites
amb eix posat ferreny?"

IV

MELODRAMA

(Declamant)

Acota,
oh Dolorosa,
vers mi ton rostre compassiu!

Al cor l'espasa,
en mar de llàgrimes,
alçant els ulls veus mort ton Fill.

El cel contemples
i al Pare endreces
sospirs pel seu i pel teu sofrir.

No hi ha qui senti
com roseg
mos ossos la dolor?
Ço que em dū al trist cor paūra,
ço que el frisa i que fretura,
sols tu ho saps, sols tu, tan sols!

Per tot arreu on vaig,
quin mal, quin mal, quin mal
que sento ací al meu pit!
Tantost em trobo sola,
jo ploro i ploro i ploro
i el cor se'm fa bocins.

De ma finestra els testos
mes llàgrimes ruixaren,
quan a la matinada
per tu eixes flors collí.

Quan dins la meva cambra
el sol ixent lluí,
jo tota desolada
seia damunt mon llit.

Ai! Salva'm doncs, d'afront i mort!
Acota,
oh Dolorosa,
vers mi ton rostre compassiu!

Ella, amb inaudita traça,
té per' tots mirades bones;
mes sols cerca un, oferint-li
ben properes dolces hores.

COMPLANTA DEL PASTOR

(GOETHE-SCHUBERT)

Allà, dalt aquella serra,
allà mil cops he anat;
en mon gaiat pla bé em recolzo
i esguar-do cap baix, vers la vall.

Segueixo el ramat qui pastura,
guardat pel meu pobre gosset;
aprés arribo a la plana
i no sé pas com ho he fet.

Lla trobo de belles floretes
l'ampla prada a curull;
jo en cullo a grapades, sens sebre
a qui donar-les puc.

La pluja, el torb, la tempesta,
dessota un arbre aguantí.
Prô allà segueix closa la porta
i tot sols un somni és ben trist.

Per sobre d'aquella casa
veig l'arc de Sant Martí,
més ella se'n és anada
i terres enllà fugí.

Enllà, cap a llunyes terres,
tal volta passa la mar.
Anem, ovelles, doncs, anem-se'n,
que trist el pastor està.

EL PASSARELL FESTEJANT

(KIND-SCHUBERT)

Piu, piu! T'estimo!
El sol lluu placívol,
les aures onegen,
les fonts remoregen,
les flors embalsamen!
T'estimo! Piu, piu!

T'estimo! Piu, piu!
 Piu, piu! T'estimo!
 T'estimo, manyaga,
 que és fi ton plomatge,
 tos ulls resplendeixen!
 Cap més de tan bella!

T'estimo! Piu, piu!
 Piu, piu! T'estimo!
 Oh, guaita com l'aura
 muntant amorosa
 s'arrapa a l'alzina!
 Tu així també estima'm!

NIT I SOMNIS

(WALLIS-SCHUBERT)

Santa nit, quan l'alba et tomba,
 tomba el somni bell tot d'una;
 tal com passa al cel la lluna,
 passa el somni dintre el cor.

Els qui en tu han trobat conhort,
 clamen quan el jorn ha eixit:
 torna prompte, santa nit!
 Dolços somnis, torneu prompte!

PLORS I RIALLES

(RÜCKERT-SCHUBERT)

Plors i rialles anar fent a estones,
 troba en l'amor prou raons que ho abonen.
 Jo al matí, riu que riu,
 i perquè, doncs, jo ploro
 quan al vespre em trobo?
 No en sé pas el motiu.

Plors i rialles anar fent a estones,
 troba en l'amor prou raons que ho abonen.
 Feia al vespre grans plors;
 doncs perquè et despertaves
 al matí amb rialles?
 Jo t'ho pregunto, mon cor!

Mon cor se'n va
 darrera ell;
 ai, pugui haver-lo
 i estrenyè'l ferm!

Besar-lo tant
 com jo volgués
 i en ses besades
 la mort trobés!

III

DANSA CAMPEROLA

Ja va el pastor mudat pel ball,
 el gec polit, tot enflocat,
 mireu com fa patxoca!
 Davall la tilia n'hi ha munió,
 tothom dansant, talment com folls.
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Avant, avant la cobla!

Ell, d'una empenta s'obre pas
 i vora una xicota anant,
 li clava un cop de colze.
 La fresca mosca es gira fent:
 "veiam, tanoca, no empenyeu!"
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 "Tingueu un xic de modus!"

Lleugers la gran sardana fan,
 voltant d'ací, voltant d'allà
 i arreu faldilles volen.
 Tots s'acaloren de valent
 i esbufegant van fent bracet.
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Les anques contra els colzes!

"De tu no me'n refio gens!
 Quants la xicota entabaneu
 amb bòfies i falòrnies!"
 Prò amanyagant-la, ell se la enduu
 i des la tilia sona al lluny:
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Amunt i crits i cobla!

Burgs i donzelles
retre's deurien.
Feina és ardida,
premi excel·lent!
I ara la tropa
marxa amatent.

II

MARGARIDETA FILANT

Mon repòs perdí,
mon cor sofreix,
no puc retrobar-lo
mai més, mai més!

Quan no el tinc amb mi,
ja em crec morí
i tot el món
em fa horror.

Mon pobre cap
es torna foll,
mon pobre cor
se'm trenca sol.

Mon repòs perdí,
mon cor sofreix,
no puc retrobar-lo
mai més, mai més!

Vers ell sols guaito
del meu finestral,
vers ell sols vaig
deixant ma llar.

Son pas gallard,
son noble posat,
riallera boca
i els seus ulls dominants,

de sa conversa
el màgic fluix,
sa mà estrenyent
i ai! son bés...

Mon repòs perdí,
mon cor sofreix,
no puc retrobar-lo
mai més, mai més!

LA TRUITA

(SCHUBART-SCHUBERT)

En clar riuet lliscava
la truita alegrement;
corria enjogassada
com fletxa tan rabent.
Jo vora el marge seia
tranquil, en dolç esplai
i en l'aigua clara veia
del gai peixet el bany.

Un pescador de canya
lla vora, après, vegí
qui amb freda sang guaitava
del peix l'anà i vení.
Tan temps com l'aigua puga
seguir amb tal claror,
no pesca eix hom la truita,
pensí, ni amb l'ham millor.

Emprô a la fi el lladre
es va aborrir... Pervers,
enterbolia l'aigua
i abans que jo ho pensés,
tivà la seva canya,
la truita picà l'ham
i jo, les sangs cremant-me,
mirava aquell engany.

LA CAMBRA DELS NENS

Episodis de la vida dels infants

(Text i música de M. MUSSORGSKI)

I

AMB LA TETA

Teta, maca, conta'm ja
tot allò del papu aquell
que tu saps, tan negre, tan dolent:
"Quan el papu va pel bosc rondant...
quan se'n porta els nens i els fica al sac...
quan els trenca els ossets i els rosega tots,
i els nens ploren i s'esgargamellen..."

Ai Teta! Perquè el papu
es menja els nois?
Es perquè ells són a casa molt dolents
i no volen creure el papa mai...
Per açò se'ls menja, teta, oi?

I ara conta'm la rondalla
del vell tsar i la tsarina
qui a ultramar vivien en castell magnífic.
Tot garrell, camina ell ranquejant;
si ensopega, fa sortir un bolet.
I ella sempre estornudant, tan fort,
que a bocins caure els vidres fa.

Mira, teta, doncs.
Jo del papu negre no m'ho contis pas.
Deixa-ho córrer!
Vull que em contis, teta,
saps... allò bonic!

II

AL RECÓ

Ets un dimoni!...
M'embulles el fil...
L'agulla em fas perdre!
Mira, tot s'ha escorregut!
Les mitges tacades de tinta són!
Fora!... Fora!... Al recó, au!... Dimoni!...

—Si jo no he fet pas res, no, teta, no!
No he tocat pas les mitges, teta, no!
La mixa ha vingut i t'ho ha embullat
i l'agulla agafant, l'ha enduta lluny.
Prò el Miquelet és bon minyó...
Miquelet sempre està quiet!...
Dolenta, vella i lletja ets tu,
tens el nas llarg i el duus emmascarat,
prò el Quelet va net i ben clenxat...

Teta, duus la còfia de gairell!
Vols castigà el nen sense cap raó;
no havent fet res, fer-lo anà al recó!
Doncs, el nen no s'estimarà més la teta, no!
Ela!

del llenguatge parlat són reforçades pel valor expressiu de la frase musical. Aquesta va subratllant ben gràficament mot per mot, fonent-s'hi en un tot indisoluble i del més sorprenent realisme.

«La cambra dels nens» és sens dubte una de les obres mestres de Mussorgski, i d'una originalitat sense precedents. Com es despren dels títols, l'autor es proposa evocar amb tota ingenuïtat diversos moments de la vida infantívola, mitjançant les variades inflexions de la tendra veueta del nin, per a expressar succesivament la joia o la còlera, la sorpresa o la curiositat, la vivor o el cansament. Cada una de les parts constitueix un veritable quadret escènic, on s'acompleix una comèdia o un petit drama d'infant. Les paraules del text són prou gràfiques per a que calgui més esclariment sobre l'acció que hi té lloc. El text és original del propi compositor i així aquest posa per obra un dels principis fonamentals de la teoria wagneriana: que la música sigui engendradora en l'essència mateixa de la poesia.

FRAGMENTS DE FAUST

(GOETHE-WAGNER)

I

CANT DELS SOLDATS

Burgs d'altres torres
emmerletades,
noies cofoies
i esbojarrades,
si heure-us podia!
Feina és ardida,
premi excel·lent!

Tocs de trompetes
tan prompte ens criden
a gaies festes
com a extermini.
Ah, quin fort setge!
Ah, quina vida!

VII

ARRI, CAVALLET!

Au!... Trap, trap, trap!
 Au, galop!... Au!... Au!
 Trap, trap, trap, trap!
 Ei, ei, ei, ei, ei!
 Ta, ta, ta, ta, ta...

 Au, au! Xo! Prou!
 Nasi, escolta, Nasi:
 vina i jogarem plegats!
 Apa, no triguis!... Tornem-hi!... Au!
 Adéu, Nasi! Faré una trotada...
 Tornaré aviat... ans de fer-se fosc...
 que a caseta ens fiquem al llit d'horeta
 Vina, tot seguit!
 Ta, ta, ta, ta, ta...

 Galop, au!... Au, galop!...
 Au, au, galop!
 Ei! Ei!... Fora tots!...
 Ui! mama! la cama!...
 Ui! mama! la cama!...
 —Ai, fill meu! Què tens, reiet, què et passa?
 Vaja, no ploris, que açò no és res!
 Alça't i estira bé la cama, així, fill meu!
 Mira allà, vès, quina cosa!
 Guaita, lla dalt, a l'arbre...
 Vès, quin ocell, i que és bufó!
 Mira, que preciós... Guaita'!!
 Què tal? No és res?...
 —No és res! Vinc de fè una trotada!
 Correm, que cal tornà aviat a casa...
 Trap, trap!... Tenim hostes.
 Au, doncs, ja cal que corril!

Nota a «La cambra dels nens»

L'admirable cicle de cançons que amb aquest títol compongué Mus-sorgski l'any 1874, en plena maduresa artística, requereix alguns mots explicatius. Cal remarcar ço que significava ara fa 60 anys la revolució que acomplia aquest músic en la forma musical del *lied*, que venia a ésser la genuïna encarnació del romanticisme. La expressió lírica purament melòdica és substituïda en aquesta obra per uns recitatius lliures de caràcter plenament realista, en els quals les inflexions

III

EL BORINOT

Teta, ai, teta! Vina, corre!
 Vull que tu ho vegis!
 Jo jugava allà a la sorra,
 sota l'ombra d'aquells arbres;
 la caseta jo m'anava fent
 amb unes fustes i canyes
 que per mí tallà la mama!
 Ja era feta la caseta,
 sostre i tot, caseta de debò... Vès!

Tot d'una, es posa lla al teulat,
 un negre borinot, força gros...
 Com mou les antenes... quina por!
 I a mi m'esguarda amb ulls ben fixes!
 Quina por que'm fa!... L'insecte
 brunz... xiscla... i estenent les ales,
 de dret se m'abraona.

Volant, furient, em clava un cop als polsos!
 Jo que m'aguanto fort l'alé,
 d'esglai ni goso a bellugar-me!
 Poc a poquet, el vaig guaitant de cua d'ull...
 Què miro? Ai, teta, escolta, vès...
 jau a terra, panxa enlaire
 i amb les potes arronçades
 ja no rondina, ni belluga més les antenes;
 ja no botzina, sols les ales tremola encara.

Què li agafa?... Déu ésser mort, doncs?
 Dignes-me, teta, a tu què't sembla
 eix borinot?
 Volgué picar-me, i ell queia a terra!
 Què li esdevenia?... Va rebre?

IV

AMB LA NINA

Dorm, nineta, fes non-non!
 Ja se't clouen els ulls.
 Apa, dorm, cuïta!
 Apa, fes non-non!

Que ara el papu ve,
se'n dû els nens al bosc
i se'ls menja tots!
Apa, fes non-non!

Tot ço que somiis,
ja cal que m'ho expliquis:
de belles illes
plenes de prodigis,
flors meravelloses,
peres saboroses
i uns ocells daurats
dia i nit refilen...
Non-non!... Fes non-non!
Apa!

V

ANANT AL LLIT

Pare nostre i Mestre,
guarda el meu papa
i la meva mama!
Pare nostre, guarda
mon germà Basili
i mon germà Miquel.

Pare nostre, guarda
l'àvia tan velleta,
don-li salut, fes-la
viure encar molts anys.
Iaia, tan vella qu'és...
Iaia tan bona qu'és...
Pare meu!

I la tia Paula,
la Natàlia, la Catarina,
la Maria i la Serafina...
I les cosinetes
Annetta i Cinteta
i Antònia i Llucietta...

L'oncle Pere, el Gregori,
l'oncle Colau, l'Alexandre i l'Antoni.
Tots guarda'ls, Pare meu,
empara'ls tots ells,
i el Felip i el Miquel
i el Demetri i el Pere,
la Tana, Paula, Sumpta i Angela...

Teta... ai, teta...

còm fa are, teta?

—Ximpleta!

Sempre tan distreta!...

Quants cops hauré de dir-t'ho?

—Pare nostre, deslliureu-nos de mal...

—Pare nostre, deslliureu-nos de mal...

Oi, qu'és així?

VI

EL GAT MESQUER

Ai, ai, ai, ai, mama!

Oh, escolta, mama!

Jo cercava ton ombrella, mama!

Quina calor!... Cerco dins l'armari,
dins la calaixera; res, no la trobo, no!

Després corro vers la finestra,
per mirar si lla trobo l'ombrella...

Tot d'una, veig que munta un gat mesquer
i grata la gàbia de l'ocell!

Pobret, tremola, tot arraulint-se, piulant...

Ço m'enrabia! Ei, tu! Que't vols menjar

l'ocellet?... I ara!... Guarda-te'n... Sí, compte!

I com qui no veu res, resto quieta,
fent la distreta,

I ara, veies! Fent el moix,

aquell gat mesquè em mira fit,

I ara, veies, aquell gat mesquè 'm mira fit,

prô dû la pota a la gàbia;

tan bon punt va per caçar l'ocellet,

li clavo un cop fort.

Mama, i quina gàbia tan dura!

Còm m'hi he picat els dits, ai mama!

Ací les ungles com em cou, em cou d'allò més!

Vès, doncs, quin gat mesquer, mama, vès!

LA FILADORA

(popular)

Un pobre pagès
tenia una filla
tenia quinz' anys
i encara no fila

Quantes canes hi ha
de la peça urdida
—Les canes que'n tinc
setze menos quinze.

Pren filosa i fus
dóna un tom per vila
n'encontra'l galan
al qu'ella volia

—Que'n farem del drap?
—Pararem botiga
cap més n'hi haurà
tan ben proveïda.

Tara ra la la la
prim fila, prim fila,
tara ra la la la
prim fila i se'n va.

MARIAGNETA

(popular)

Ai adéu Mariagneta
princesa dels meus sospirs,
tu robes el cor als homes
i a mi em fas penar i morí,
ai adéu Mariagneta
principi del meu sofrí!

Els fadrins són a la porta
no n'esperen sino'l sí
no descontentis tos pares
per accontentar-me a mi,
ai adéu Mariagneta
princesa dels meus sospirs.

De les paraules dels homes
no n'hi cap de bon fi
que si al vespre són dolçetes
amarguen al dematí,
ai adéu Mariagneta
que'l cor me'n has mig partit

BARCELONA VISTA PELS SEUS ARTISTES

Palau
de les Arts
Decoratives
(Montjuïc)

Diumenge
dia 19 d'abril
de 1931
a les cinc
de la tarda

RECITAL
DE CANÇONS
CATALANES
per l'eminent
CANTATRIU

MERCÈ PLANTADA

acompanyada al piano pel meritíssim concertista

JOAN GIBERT CAMINS

Programa

I

MARIAGNETA

LA FILADORA

EL ROSSINYOL

ELS CONTRABANDISTES

Populars catalanes
armonitzades per **Manén**

II

LA GINESTA **Pujol**

CORPUS **Zamacois**

ROMANÇ de SANTA LLÚCIA
Toldrà

UNA CANÇÓ TEIXIRÉ
Longàs

Piano de cua
HOFMANN & CZERNY
cedit per la casa **GUARRO**

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Josep M. de Sagarra

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels volts de la plaça Nova
rondava amb la meva amor.
Anem tots dos a la fira,
amiga anem-hi dejorn
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor,
Comprarem grapats de molça
i una enramada de arbós
i una blanca molinera
i una ovella i un pastor.

Ho posarem al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.
Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudiren
quan he vist la meva amor.

LA GINESTA

Joan Maragall

La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
Es la meva enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent;
la ginesta's regirava
furiosa al sol rient.
Jo la prenc per la cintura,

l'estisora va en renou
desflorant tanta hermosura
fins que l'cor me n'ha dit prou.
Amb un vimet que creixia
innocent a vora seu
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a corre avall.

EMPAR DE SANTA LLUCIA

— CASA DE FAMÍLIA PER A CEGUES —

Organisme de la

CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA
I D'ESTALVIS

Recital de Cançons

per l'eminent liederista

MERCÈ PLANTADA

amb la col·laboració de
l'il·lustre mestre

JOAN B. LAMBERT

Programa

I

OH, JESÚS TU ETS MEU.	Bach
FRISANÇA	Schubert
ODA SÀFICA	Brahms
ANANT AL LLIT (De "La cam- bra dels infants"	Mussorgsky
HOPACK	»

II

CANÇÓ DE L'OBLIT	} Lambert
EL CAMÍ	
CANÇÓ DE VISCA L'AMOR.	
ROSALIA	
EL RÚSTEC VILLANCET	

Dia 24 de març de 1933 • A les 5 de la tarda

LLETRA DE CONVIT

IVO PASCUAL

*ES COMPLAU A INVITAR-VOS AL
CONCERT INTIM
QUE DONARAN*

*MERCÉ PLANTADA
FRANCESC COSTA
ALEXANDRE VILALTA*

*el dijous dia 2 Març a les deu de la
vetlla a la sala d'exposicions de
LA PINACOTECA
Passeig de Gràcia, núm. 34*

INVITACIÓ PERSONAL

PROGRAMA

Sonata C. Franck

Al'legretto ben moderato

Al'legro

Recitativo fantasia

Al'legretto poco mosso

Cançó lituana Chopin

Les fulles són mortes Doret

Margoton. Perilhon

Dansa del foc M. Falla

Andante doloroso Vivaldi

Siciliana i Rigodon. Francœur

L'amant aciençat. . . . J. Carner

La pageseta. F. Pujol

Destins. J. Carner

Pomeres del corb. . . . J. Monteis

Oh, tu, qui portes. . . . J. Carner

I. Pascual

INSTITUT FEMINAL

CONCERT

(PRO - BEQUES)

Organitzat per

L'ASSOCIACIÓ D'EX-DEIXEBLES I DEIXEBLES DE DIT INSTITUT

a càrrec de l'eminent cantatriu

MERCÉ PLANTADA

i dels celebrats petits artistes

GIOCASTA i CARLES K. CORMA

(pianistes)

Dimarts 2 Juny, 1931

A les 5 de la tarda

SALA DE FESTES DE L'HOTEL RITZ

Per invitacions a l'INSTITUT FEMINAL - Via Laletana, 67, pral.

PROGRAMA

I

REP MON RECORD Schubert
FRISANÇA »
EL NOGUER. Schumann
ENDREÇA »
CANÇÓ LITUANA. Chopín
VOT DE DONZELLA »

per Mercè Plantada

II

SONATA EN SOL MAJOR a dos pianos Mozart-Grieg

- a) Allegro
- b) Andante
- c) Presto

per Giocasta i Carles K. Corma

III

FRAGIL IMMUNITAT J. M. Llorens
EL ROSSINYOL (popular) J. Manén
LA FILADORA » »
MARIANNETA » »
ELS CONTRABANDISTES » »
REFILADA. J. Salvat
MIRANT EL MAR »
RESPOSTA. »

per Mercè Plantada

El mestre Joan Salvat, professor de l'INSTITUT FEMINAL, s'ha prestat a acompanyar totes les cançons del programa.

La lletra de la cançó "Fràgil Immunitat" és original del Rd. Dr. Carles Cardó.

Les cançons del mestre Joan Salvat són compostes sobre poesies de Na María Emilia Furnó.

Els pianos han estat cedits galantment per la casa Ribas.

CONCERTS PAULET

Canuda, 31 - (SALA MOZART)

Dimenye 19 Octubre 1930
a les onze del matí
Recital Organitzat per el Foment del Art Liric

SESIÓ INAUGURAL
A CARREC DE LA EMINENT LIEDERISTA
PEPITA PAULET
I DEL NOTABLE TENOR
ANTON VENTÓS
PIANISTES ACOMPANYANTS C. LOZANO Y PILAR MIRÓ

PROGRAMA

I. - PEPITA PAULET, cant. - C. Lozano, piano

CANÇONS POPULARS

a	{	Darrera rosa d'estiu (Irlandesa)	armonitzades per	Benda
b	{	Robin Adair	"	"
a	{	Cançó dels Estudiants (Alemana)	"	Auli
b	{	Tres roses	"	Benda
a	{	Rosa Blanca	(Tcheco-slovaca)	Lozano
b	{	Dolça Agneta	"	Kricka
a	{	Cançó suïsa	(Tirolesa)	Benda
b	{	El casadó	"	"
a	{	Muntanyes del Canigó (Catalana)	"	Lozano
b	{	La Filadora	"	"

II. - ANTON VENTÓS, cant. - Pilar Miró piano

Sento nel core	Scarlatti
Ets meva	Pujol
Cançó de taberna	Apeles Mestres
Jo t'amo	Grieg
La flor de lotus	Schumann
No't duc rencor	"

III. - PEPITA PAULET, cant. - C. Lozano, piano

Solitud del bosc	Brahms
Minuet d'exaudet	Weekerlin
Tu ets el repós	Schubert
La truita	"
Cançó jueva	Rimsky Korsakoff
Cançó del Silfi	Wolfs

PIANO S. A. F. E.

NOTES: Per a detalls al Foment del Art Liric Beatas, 1, bis,
1.er - Teléfon 10141.

Es prega la puntualitat.

Reservat el dret d'admissió.

Aquest programa podrà alterar-se si'es precis fer-ho.

CONCERTS PAULET

Canuda, 31 (SALA MOZART)

EXTRAORDINARI CONCERT PER A EL DIA 28 DE NOVEMBRE DE 1930

a les 9 i mitja de la nit

RECITAL per

PEPITA PAULET

LIEDERISTA

PILAR MIRÓ

CONCERTISTA DE PIANO

Pianista acompanyant ELENA BAGOLINI

PROGRAMA

I. PEPITA PAULET, cant - E. BAGOLINI, piano

CANTS POPULARS

Canto de trilla, murciana	armonitzada per	Inzena
Muñeira, gallega	»	»
La pastora i el cu cut, alemana	»	Nobi
Cançó de bressol, grega	»	Calomiris
Tilimbon, russa	»	Strawinsky
El mestre, catalana	»	Barbará
Zumzeta-sum, catalana	»	Nobi
Muntanyes regalades, catalana	»	»

II. PILAR MIRÓ, piano

Arabesca	Debussy
Rapsodia	Brahms
Balada Elegia (inspirada sobre la poesia «Lucie» de Alfred Musset)	Buxó
Danza de la molinera	Falla

III. PEPITA PAULET, cant - E. BAGOLINI, piano

No hi tornaré mes al bosc	Weckerlin
Cançó d'amor	Brahms
Despres d'un somni	Fauré
Vot de donçella	Chopin
Cançó de bressol	Gretzaninow
Ya es aci	Walf

PIANO CUSSÓ S. A. F. E.

NOTAS: Per a invitacions i demés detalls, dirigir-se al Foment de l'Art Líric, Beatas, 1, bis 1er., teléfon 10141. Els senyors socis deuran presentar el carnet al entrar. Es prega la puntualitat. Queda reservat el dret d'atmisió.

Les propostes de nous socis presentades avans del 31 de decembre quedarán lliures de pago del dret d'entrada.

Lo proper concert es darà el dia 10 de decembre a les 9 i mitja de la nit.

CONCERTS PAULET

Canuda, 31 (SALA MOZART)

DIUMENGE 31 DE MAIG DE 1931, A LES ONCE DEL MATI

CONCERT organitzat per el FOMENT DE L'ART LIRIC

a carrec de

PEPITA PAULET

LIEDERISTA

GERMÀ SABAT

VIOLINISTA

acompanyats a piano per

MARIA CARBONELL y CLIMENT LOZANO

PROGRAMA

I. PEPITA PAULET, cant - C. LOZANO, piano

CANTS POPULARS

Cançó de bressol,	(grega)	.	.	.	armonitzada per	Galomiris
Uyl! Uyl!	(húngara)	.	.	.	"	Kun Lázló
Zumzeta Zum	(catalana)	.	.	.	"	R. Novi
Muntanyes regalades	(id.)	.	.	.	"	M. Serracant

PETITA PAUSA

Solitud al bosc.	.	.	.	.	.	Brahms
Margaton (del segle XV)	.	.	.	.	.	Perilhon
Cançó jueva	.	.	.	.	.	Rimsky Korsakow
Ja ets aci	.	.	.	.	.	Wolf

II. G. SABAT, violí - M. CARBONELL, piano

Beethoven

SONATA EN RE (D p 12 N.º 1)

I. Allegro con brío

II. TEMA con VARIAZIONE (andante con moto)

III. RONDO, Allegro

III.

Tra la la y el punteado	.	.	.	.	.	Granados
Jota	.	.	.	.	.	Falla

PETITA PAUSA

Rosa	.	.	.	.	.	Pahissa
La mes hermosa	.	.	.	.	.	Buixo
Secret	.	.	.	.	.	Lozano
La Generosa	.	.	.	.	.	Apeles
Mal d'amor	.	.	.	.	.	Freixes
Impressió (cant a Barcelona.	.	.	.	.	.	Gasagemas

NOTAS: Per a invitacions i demés detalls, dirigir-se al Foment de l'Art Liric, Beatas, 1 bis, 1er., teléfon 10141. Els senyors socs deuran presentar el carnet al entrar. Es prega la puntualitat. Queda reservat el dret d'admissió.

La Junta agrairà el retorn de les localitats que no's facin servir.

La entrada serà per invitació.

Queden reservades les llotges de pati i totes les llotges i localitats d'amfiteatre.

Els socis de l'**Orfeó Català** podran recullir la seva invitació, a la Consergeria del **Palau de la Música Catalana**, fins el dia 5 dels corrents, mitjansant acreditar la seva personalitat amb la presentació del títol de soci.

Palau de la Música Catalana

AUDICIÓ

d'obres originals del

Mestre Francesc Pujol

amb motiu de l'Homenatge que li tributen
els Orfeons de Catalunya

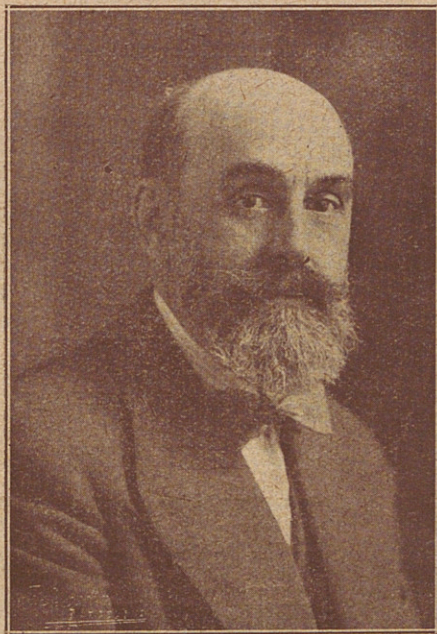
Cobla Barcelona
Andreua Fornells de Sayós
Mercè Plantada
Joan Gibert i Camins
Antoni Pèrez-Moya
Joan Salvat

ORFEÓ CATALÀ

sots la direcció del

Mestre Lluís Millet

Diumenge, dia 7 de desembre de 1930
a les cinc de la tarda

Mestre Francesc Pujol

LA PAU NADALENCA

Per Nadal
cada ovella a son corral
i la pau a cada casa.
Potser neva, potser plou,
potser fa ventada rasa
i de fred la cara ens cou;
tant se val!
Que un alè primaveral
per les venes fa bullida
com si el maig fos arribat
i un bell sol per cada dia
dalt del cel fos arborat.

Oh Nadal, Sant Nadal!
Ets suau com una rosa,
ets joïós com un infant
i en fer bella tota cosa
ets la gràcia triomfant.

FRANCESC PUJOL.

SANT JORDI TRIOMFANT

LLEGENDA POPULAR

Bella princesa empresonada,
quin dol hi ha en el teu mirar!
De nostra mare benamada
tens el posat i el bell parlar.
Dins de la torre desolada
ta gran bellesa veus marcir.
Un drac ferotge és a l'entrada
que t'urparà si vols sortir.
Té la mirada tota encesa
de gelosia i de rencor.
No vol que vegin ta bellesa,
no vol que't tingui ningú amor.
Finestra enfora si t'aboques
t'escup la fera el seu verí;
si amb els teus clams ajut invoques,
amb un bramul no ho deixa oír.
Bella princesa empresonada,
quin somnià en els temps d'abans,
quan de tots eres festejada
i els reis et feien besamans!
Mes si el passat l'esguard s'emporta,
el cor s'emporta l'avenir:
una clamor se sent prou forta
que la captiva pot oír.
Semblen cançons de la vellúria;
potser són himnes del present...
Es la remor de la boscúria
quan de nit passa un cop de vent...
O bé és l'onada quan arriba
portant al si la tempestat...
A dins del cor de la captiva

una esperança ha clarejat.
Es com després de la nit bruna
que'l sol s'aixeca resplendent
i la claró's llença tot d'una,
dins les tenebres del torrent.
Entre les boires lluminoses
veu la princesa el bell demà.
Quan els rosers s'omplin de roses,
blanc cavaller arribarà.
Nua l'espasa, braç, enlaire
devers el drac avença ardit.
Del primer cop esqueixa l'aire,
el segon cop l'hi enfonsa al pit.
Ja triomfant, la dama albira
i obra les portes diligent;
i mentre el monstre en terra expira,
surt la princesa resplendent.
Bella princesa alliberada,
com guspireja el teu mirar!
De nostra mare benamada
tens el posat i el bell parlar.
I ella, com tu, té l'alegria,
perquè, com tu, ha deixat el dol;
que la llegenda és profecia
i el cor li diu que Déu ho vol
que vingui l'hora presentida,
que la llegenda reviuirà.
Quan els rosers treuran florida
la profecia es complirà.

JOSEP M. FOLCH I TORRES.

— Oh si tu vegessis
quin gall hi tinc jo!
A la cua hi porta
plomès de debó.
— Jo hi tinc tres gallines
i un riu imitat
amb paper de plata
que sembla vritat.
— A dintre una bauma
hi ha el naixement
i a fora hi ha l'àngel
que avisa la gent.
— Al meu ja s'obiren
per un caminet
els tres reis que vénen
poquet a poquet.
Oh quina alegria!
Ja van arribant.
Cal fels-hi la carta:
veïam què ens duren.

Nostre cor és ben feliç
cada any quan Nadal s'atança:
hi ha per tot un bell encís
que ens amara de gaubança.

NADAL DELS CAPTAIRES

Ai quin fred que fa!
Plou i neva dalt la serra.
Ai quin fred que fa!
Plou i neva també al pla.

Per amor de Déu
anem demanant almoïna.
Per amor de Déu,
de la Verge i del Fill seu.

Amb un mos de pa
pel bon temps un hom ja passa;
amb un mos de pa
pel bon temps ja es pot passar.

Mes quan fa tant fred
la misèria és molt més dura;
mes quan fa tant fred
apiadeu-se del pobret!

Pel temps nadalenc
tot cor endurit s'ablana;
pel temps nadalenc
tot cor és amorosenc.

Venturós Nadal
que la fam ens apaivagues!
Venturós Nadal
que pel pobre ets amical!

PROGRAMA

I

Per la Cobla Barcelona

Gloses de cançons populars catalanes

- I - Els fadrins de Sant Boi
- II - Els estudiants de Tolosa
- III - El maridet

Serenata lamentable d'un galan desdenyat Entremaliada (sardana)

II

Cançons per Na Mercè Plantada

Un clavell

Cançó d'enyorança

L'home que fa giravoltar l'espasa

La ginesta

No't sàpiga greu

Cançó de la tempestat

Cançons per N'Andreua Fornells

Cançonetes de Déu nos dó

- I - Déu nos dó ser catalans
- II - Déu nos dó la companyia — de dos arbres a l'hivern
- III - Déu nos dó un acabament — com aquest de l'any que fina
- IV - Déu nos dó la casa blanca
- V - Déu nos dó la companyia — de les fulles tremolant
- VI - Déu nos dó la gosadia — de la sang independent

Acompanyament al piano pel mestre Joan Gibert i Camins

III

Per l'ORFEÓ CATALÀ

La gata i en Belitre

El fill del Rei

Fum, fum, fum

Cantada de Nadal

cançons populars harmonitzades

Amb acompanyament d'orgue i de piano pels mestres Antoni
Pérez-Moya i Joan Salvat

Sant Jordi triomfant (poemet)

Amb acompanyament de cobla

FRANCESC PUJOL

Heus-aquí un home singular; una activitat continua, una forta intel·ligència i una ferma voluntat, tot al servei d'un noble sentiment de l'art que s'esplaia en les més diverses manifestacions del mateix.

Temperament d'artista i d'organitzador, les facultats i qualitats esmentades han fet d'ell un benemèrit de l'art musical de la nostra terra.

Molt agraïment li deu l'*Orfeó Català* per son mestratge en el cor, molt li deu la musicologia catalana; ell és un dels vers mestres de la nostra Cobla; del *Cançoner de Catalunya* n'és son seny ordenador i la *Germanor dels Orfeons* li té una gratitud sincera per sos treballs d'organització, sobretot pels realitzats en el gran Festival de l'Estadi.

El Concert-homenatge d'avui té el plé sentit del reconeixement de l'obra complexa i eficaç d'aquest home artista singular i de l'agraïment que li deu l'art musical de Catalunya. Són els nostres orfeons que l'han organitzat perquè ells són els íntims coneixedors de les seves activitats i són els que més han tingut ocasió d'observar la seva abnegació i intel·ligència. I a aquest homenatge se li ha donat per ambient l'obra artística del mestre, l'obra fruit del seu art i inspiració, la seva obra de creació musical.

Tota l'activitat d'en Pujol és moguda pel sentiment d'un ideal profundament catalanesc, que és el nord i guia de tota la complexitat dels seus treballs, però que està singularment i essencialment plasmada en la seva creació artística: en les seves mestriholes composicions per a Cobla, models de factura i d'instrumentació; en les seves composicions corals, cançons i cantades, tan interessants com fresques d'inspiració; en les seves excel·lents obres per a orquestra; en el seus *lieder*, tot noble i fort, tot d'un ver fons catalanesc i d'una factura justa i equilibrada al mateix temps que austera i digna, com pertoca a la indiosincràcia de la nostra raça.

Així en la festa d'avui s'honora l'home singular amb el fruit d'inspiració de l'ànima de l'artista, la qual és el secret nobilíssim que impulsa totes les seves activitats, que tan són en benefici del nostre art musical.

LLUÍS MILLET.

CANTADA DE NADAL

ENDREÇA

Volem cantà una cançó
— no hi ha molt que s'és dictada —
del Nadal del Redemptor,
que és diada assenyalada.

Joiós Nadal! Joiós Nadal!
Tot canta la glòria d'un Déu eternal!

Té una gràcia el Sant Nadal,
que l'amor tota s'hi posa;
té la gràcia cordial
d'un infant com una rosa.

La rosa ens floreix al cor
si l'amor l'hi havem donada;
la gràcia esdevé tresor
d'alegria benaurada.

Joiós Nadal! Joiós Nadal!
Tot canta la glòria d'un Déu eternal!

NADAL PELS INFANTS

Nostre cor és ben feliç
cada any quan Nadal s'atança;
hi ha per tot un bell encís
que ens amara de gaubança.
El món s'omple de delícies
que enlluernen nostres ulls,
tot s'inonda de clarícies
i els rebosts són ben curulls
d'unes coses temptadores
que de lluny hem de flairar,
puix les mares, previsoras,
no ens hi deixen arribar.
Mes per la santa diada
farem la pau amb escreix;
de pensà amb la gran taulada,
a tots la saliva ens creix.

ELS INFANTS I EL PESSEBRE

— Jo tinc un pessebre
més bonic que el teu!
— Jo hi tinc vint figures.
— Més n'hi ha en el meu.
— Al meu hi ha muntanyes
de fusta i cartró
— Al meu són de suro:
ja no hi ha millor.
— Jo hi tinc una casa
amb un pou davant.
— I jo una parella
de bous tot llaurant.

que l'Amor hi sia estat,
un peix d'or a la peixera
que fa molta netedat...
Una vella escaparata
i un bressol de l'any passat;
la cançó de Catalunya
dins la tendra fosquedat,
una Creu damunt la porta
— que el pecat sia esquivat —
i el tenir la roba estesa
com banderes del terrat.

V

Déu nos dó la companyia
de les fulles tremolant
i un camí de vora l'aigua
i la font sota el pollanc;
veure el cel que estorna pàl·lid,
veure el món que es torna blau
i allavores di el Rosari
pel tiran tot ombrejat,
que així tristes animetes
goig etern assoliran
(per això lloem en l'ombra
a Maria amb noms suaus).
I arribant a casa nostra
veure llum al finestral
i saber que hi ha la taula
amb el seu parament blanc,
amb els plats de viu alegre
i amb el veire de cristall.
I és gustosa l'entaulada
sota el llum, no sabent pas
si han restat les animetes
amb els grills a dins l'afrau
o s'acosten a la casa
per la fosca del pinar,
i ara passen el Rosari
(nostre obsequi recordant),
perquè aquí siguem feliços
en el batre de la sang

i aixecant les copes clares
i en els besos nupcials.

VI

Déu nos dó la gosadia
de la sang independent
i aquesta ànima difícil
i aquest llavi mal content!
El corcò que posi ales,
serà estel al firmament.

Ah, en la fosca i pel guiatge
de la sola il·lusió,
caminar sense bandera
i varar sense timó,
estimar sense estimada
i servir sense senyó!

No hi fa res que solitaris
fem la via en els afraus.
Nostre temple és en els núvols.
S'emmiralla als gorcs suaus
— fins i tot ans de bastir-lo —
un seguici de palaus.

Vindrà un dia que nosaltres
serem lluny, sota l'oblit:
hi haurà amors en cases noves
i rosers en cada ampit,
i gent dolça que mediti
els secrets de l'infinit.

Però mentre Catalunya
dolorida va naixent,
Déu nos dó ser braç en l'aire
i la destra furient,
una pedra a la bassetja,
la bassetja dins el vent.

JOSEP CARNER.

TEXT DE LES CANÇONS

UN CLAVELL

Per un clavell só consirós
que entre les dents us resplendia;
deu-me el clavell, que té colors
d'aqueixa boca on ara nia.

Deu-me el clavell, amiga mia,
no per badat ni per flairós;
deu-me la flor de la fol·lia,
arborament que ha estat amb vós.

Tota ma vida és fetillada
amb no sé quin malmirament
i d'un home, el pensament
sobta ma pensa emmetzinada.

Jo us occiria amb un coltell
si no em donàveu el clavell.

JOSEP CARNER.

CANÇÓ D'ENYORANÇA

Enyoro la vela lleugera,
el còdol blavis i lluent,
la vinya, la cala planera,
el núvol, la boira i el vent,
la corba suau de la platja
i la marinada frescal,
la barca que fuig de l'oratge
i aquell gallaret en el pal.
Enyoro la font amagada,
la branca menuda del pi,
la nuesa de la collada,
les herbes primes del camí,
els esbarzers i la caseta
i el degotiç del rossinyol
i aquella costa dura i dreta
que va assecant-se sota el sol.
Enyoro el mar i la muntanya,
la feixa verda, l'herm grogós,
el remoreig de cada canya
en el camí silenciós
i aquella veu tan tèbia i clara
i els ulls tan purs dins de la nit
que fan el cel més ample encara
i més estelada la nit.

TOMÀS GARCÉS.

L'HOMÉ QUE FA GIRAVOLTAR L'ESPASA

Aquest mati
passà damunt la porta de ma casa,
tot fent camí
l'home que fa giravoltar l'espasa.

Va reullant d'ací d'allí,
la sospita l'encen com una brasa
que no sap quin veí
l'ha de ferir.

Al fat implora, malaeix, pregunta
la dèria que l'empeny;
l'espasa és rovellada i no té punta
i l'home no té seny.

Fins en el cim que solitari llu
o al mig de la rossola tota rasa,
l'home va fent giravoltar l'espasa,
sol contra tots i sol contra ningú.

JOSEP CARNER

LA GINESTA

La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
Es la meua enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplandent:
la ginesta's regirava
furiosa al sol rient.
Jo la prenc per la cintura,
l'estisora va en renou
desflorant tanta hermosura
fins que'l cor me n'ha dit prou.
Amb un vimet que creixia
innocent a vora seu
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a corre avall.

JOAN MARAGALL.

NO ET SÀPIGA GREU

No et sàpiga greu
el ser petiteta,
també ho són les flors
i ho són les estrelles
i ho és aquell déu
que l'amor governa.
D'un res de llevar
s'en forma una arbrada;
d'un sol espuernic
s'en fa una foguera;
d'un trist gra d'encens
se n'omple una església...
No et sàpiga greu
el ser petiteta.

FRANCESC MATHEU.

CANÇÓ DE LA TEMPESTAT

Gotellada a l'empedrat,
horitzó llampeguejat,
tempestat!
I el vicari esparverat
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguitarrat,
tempestat!

Cruix la biga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat,
tempestat!
El paraigües s'ha esbotzat;
visca el xàfec descordat
que apaivaga el gos i el gat,
tempestat!

Tempestat, si t'hem cridat,
desensonya a l'ensonyat,
tempestat!
De bon grat o de mal grat
obre el cor enforrunyat,
ben obert de bat a bat,
tempestat!

JOSEP M. DE SAGARRA.

CANCONETES DE DÉU NOS DÓ

Déu nos dó ser catalans
que són gent d'anomenada
i millors que tot el món,
perquè són de fresca saba;
i millors que no els passats,
però amb una retirada.
Déu nos dó la nostra fe
i el senyar-se al trenc de l'alba,
l'aigua fina de les neus
i el pa ros de les quintanes.
Déu nos dó la vela al mar
i la cleda a la muntanya
i els diners de ben enllà
i l'amor de vora casa;
i la fi dins nostra llar
i amb la cara enriolada,
i que diguin: — Ara, mort,
quina imatge de son pare!
I si fama hem de guanyar,
que ens la doni el veïnatge,
i si tara hem de tenir,
Déu nos dó la nostra tara;
que si ve de tan endins,
farà goig un dia o altre.

II

Déu nos dó la companyia
de dos arbres a l'hivern,
l'ametller de tals de rosa
i, ple d'or, el taronger.
Dorm encara la figuera
sota un sol que tot ho encen.
Es la gran tocata d'ardana
de l'eixida i de l'hortet.
En el cim el pi vigila,
aquest si que mai fal·leix;
la color té sempre jove
com la mar i com el cel.
Ai figuera casolana!
Ai el pi lliure en el vent!
He de dir, que el cor ho mana
(baldament us porti fe):
— Déu nos dó la companyia
de dos arbres a l'hivern:
l'ametller de tals de rosa
i, ple d'or, el taronger;

que allavors, com l'atzavara,
entre els dos ens aclofem;
una mosca brunz i passa;
si en el caire del coster
la torreta és tota blanca,
el seu blanc par que brunzeix:
— Ah, no és prou — hom endevina —
que frisi d'or el solei;
al lluny cal una percinta
que frisi tota d'argent,
entre una blancor de cases
i una blancor de barquets.

III

Déu nos dó un acabament
com aquest de l'any que fina.
Doll de flama de l'estiu
que ets enllà de nostra via,
a la punta dels rostolls
veig encara tes guspies.
Ara ve el sol de tardor
que és de bona companyia,
que camina poc a poc,
i s'atura quan camina.
Portaré un raïm sencer
a la porta de l'amiga.
Menjarem tot el raïm
asseguts damunt la llinda
abans que ens diguem un mot
o d'amor, o de renyina.
I enc que vinga la frescor
que al mig de la tarda es gira
i tremoli l'alt fullam
tot veient que el dia minva,
farem que duri el raïm
com si fos tota una vida.

IV

Déu nos dó la casa blanca
i el darrera soleiat,
dos rosers a la finestra